

Thirsis minnewit : bestaande in een verzameling van de aangenaamste minne-zangen en voysen

<https://hdl.handle.net/1874/36482>

T H I R S I S
M I N N E W I T.

Bestaande in een Verzameling van
de aangenaamste

MINNE-ZANGEN

En

VOYSEN.

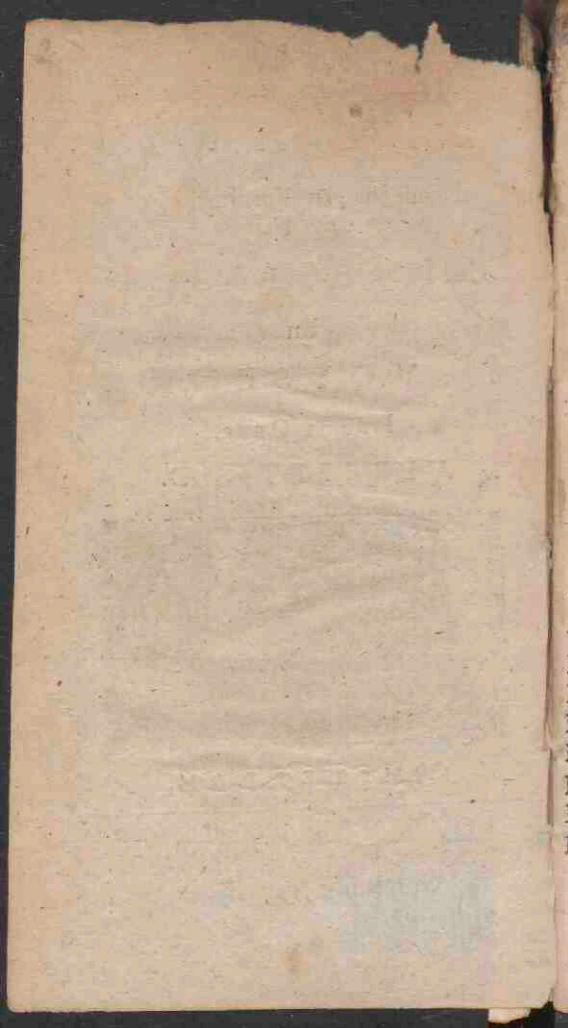
DERDE DEEL.

VERBEETERD.

t'AMSTERDAM,

By JOANNES KANEWET,
Boekverkooper, in de Nes, in de
Gekroonde Jugte Bybel.

REGISTER.

A.

A Ch Silvia my waarde Maagd.	46
Al weer aan 't ouwe houwe Trouwe.	71
Als ik u uw' schoonheyd zie.	84
Amaril mijn lust, en leven.	105

B.

B Regje was lef heel belust.	73
Bewaardje Vuur en Keersje wel.	118

D.

D Istel-beekje klaar als Glas.	10
De Zuyder-zon liet zijne straalen.	11
Dat Sinter-klaas. Den ouden baas.	44
Daar zalder een Scheepje van vooren.	70
Die de Wereld wel in ziet.	80
Doen Daphne d'overschoone Maagd.	100
Daar Rozemond, daar is een Roos.	102
Daar twee Geliefde trouwen.	122
Dat is zo moy, de Bruyd te zijn.	123

REGISTER.

E.

Ey ziet de Bruyd betulband. 66

G.

Geen Mensch op Aard geschapen. 22
 Godt groet u goeden Morgen. 23
 Goeden avond al dat zootje. 51
 Gelijk een Rooze-knop. 128

H.

Hoe drijft de liefde mijn gemoed. 15
 Hoe zoet is 't als de zoete Min. 69
 Hey hoe is 't hier, Het lijf vol Bier. 81
 Haring is zo bon, bon, bon. 87
 Heer Aalt-buur, Wat avontuur. 116

I.

Ik ga zo vaak, Tot mijn vermaak. 9
 't Is tijd dat ik bestel. 38
 Ik wil op Venus Snaren niet. 59
 Ik vreyden op een tijd, een zoet. 93
 Ik kiom 'er den Boom al op. 97
 Ik zing Leanders liefde, 130

K.

REGISTER.

K.

K Om mijn Hartje kom mijn troosje. 19

L.

L lief ai vlegt een Kransje. 18
 Laatze trekken. 22
 Laura zat laast aan de Beek' 74
 Lestmaal in 't krieken van den. 83
 Lieve Mopsis wilje sterven. 107

M.

M Aakje klaar, Maakje klaar. 34
 Men wil dat ik u by zijn zal. 113
 Mijn zoetje, Ik moetje, dit op zijn Fries. 125

N.

N U vlugt de krijg ten Velde uyt. 64
 Neen Kloris neen, uw Minne-gloed 65
 Neen Kloris neen mijn hart. 90
 Nu weest verbleyd Jong-hert. 98
 Neen, neen gy zult de liefde niet; 106
 Nu laat ons allegaar dankbaar. 110

REGISTER.

O.

O Schoon verweelde Dageraad.	42
O Praal van Venus kroost.	67
O Kersnagt! schoonder dan,	75

P.

P Hilis ach ik kwijn door liefde.	33

R.

R Oo corale Lipjes.	60

S.

S Taat'er je Wijn en Bier, al klaar.	15
S Schep moet mijn Ziel.	57
S tild u wreedheyd Godt der.	99

T

R E G I S T E R.

7

T.

T E Hellevoetsluys daar staat.	26
Te Gent daar staat 'er een Klooster.	53
Toen eerstmaal my de lust begon.	85

V.

V Erliedde Maagd.	12
Vrouw Venus en God Mars.	13
Vrienden zou men geen vreugd.	24
Venus ik heb u trouw gediend.	63
Vryers wilje met my gaan.	77
Vliegt Minne-zugjes, vliegt.	92
Vryers wild gy gaan uyt vryen.	103
Vermaakelik Maagden lustig gaat.	115
Vrouw Bruyd, Vrouw Bruyd zit op.	116
Vreugde, vreugde ja wel, vreugde.	120

W.

W El wat of Knelis over kwam.	16
Weg Venus-wigt.	28
Wel wat zijnder Gekken:	30

Werd

R E G I S T E R.

Werd dan mijn Min veragt.	32
Wat wreede pijn leyd ik.	40
Waar blijft mijn Herder.	54
Waaren de Vrouwen noyt.	62
Wel Kniertje mijn hartje dus.	78
Wie zou met my niet lustig.	89
Wel heeft Salomon gezeyd.	108
Wekt liefde in ons leve.	112

Z.

Z A trekt rustig.	21
Zie, zie hoe men kaikt.	114

E Y N D E.

THIRSIS MINNEWIT.

*Bestaande in een Verzameling van de
aangenaamste*

MINNE-ZANGEN.

Klagende Minnaar.

Stem: *Hansje Sneed, &c.*

IK ga zo vaak, Tot mijn vermaak,
Aan 't Beekje by de Linden:
En dat alleen, Om dat ik meen,
Mijn Nymphje daar te vinden.

't Gebergte en top, Dat klim ik op,
En ga door het Bosschagie:
Waar Echo meld, En my verteld,
Zo menig Vryeragie.

Dog 't is verdriet, Als 't oog niet ziet,
Waar Hert en Ziel na haaken,
Dat is het schoon, Van uw perzoon,
En rood gebloosde kaaken.

Uw Lipjes teer: Vermogen meer,
Als Phœbi Gulde straalen:
Dewijl Mevrouw, Des Hemels-douw,
Komt op u Lipjes daalen.

Ach Herderin, Mogt ik mijn Min,
Eens door uw Lipjes blussen:
Een kleyne zaak, Is mijn vermaak,
Mijn Nymphjen eens te kussen.

Van het Distel-beekje.

Op een aangename Voys.

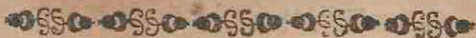
Distel-beekje klaar als Glas,
 Dat hier kuyerd door het Gras,
 In de schaduw van de Boomen,
 In 't gezelschap van 't Gediert,
 't Geen hier rondom zingt en zwierd,
Hebje Kloris niet vernomen?

Elze-bladen groen en bleek,
 Die u spiegeld in een Beek.
 Meer bekend als groote Stroomen;
 Madeliefjes wit en rood,
 Boter-bloemen langs de Sloot,
Hebje Kloris niet vernomen?

Waar of Kloris blyven mag?
 Klorisje die met den Dag,
 Dagelijks hier plag te komen,
 Echo, die haar altijd hoord,
 Als zy my toeroept het Woord.
Hebje Kloris niet vernomen?

Waarom antwoord gy my niet?
 Wat is Klorisje geschied.
 Wie belette haar te komen? (*Echo*) Oomen
 Klorisje zal dan uw Jeugd,
 Van twee Gryzaards zonder vreugd
Werden alle vreugd ontnomen.

H E R:

H E R D E R S - Z A N G.

Stem: *Als't begint.*

DE Zuyder-zon liet zijne stralen,
 Op Veld en Akkers neder dalen,
 Wanneer Philander adem-togt
 In 't lommeren, en de schaduw zogt,
 In 't naaste Woud, om 't Zonne-licht te ont-
 vlugten,
 En uyt de Borst van zijne Min te zugten,
 Daar hy zijn Rozemond
 In 't Groen al slapend vond.
 Als opgetogen door verwonderingen,
 Begon de Herder dus te zingen:
 Waar vond men schoonder Tafereel
 Gemaald, door's Kunstenaars Penceel,
 Als my hier werd vertoond in 't leven;
 'k Zie Rozemond hier rusten by een Bron
 In 't lommer van de groene Dreven
 Voor 't steeken van de Middag-zon:
 Terwijl haar blonde ontsnoerde Haaren
 Doorvlogten zijn met Bloemen en Blaaren:
 Gy Pluym-gediert, ontwekt haar niet,
 Laat die bekoorelijke rusten,
 Mijn oog moet zig nog wat verlusten
 In 't schoon dat my 't geval hier biet,
 O liefgeval! dat voor mijn oogen
 Komt zo veel schoonheyd t'zaam vertogen.

T H I R S I S
T E G E N - Z A N G.

Stem: *Ach schoone Maagd.*

Verliefde Maagd,
Meend gy met lonken t'Ontfonken,
Mijn Hert wel eer behaagd;
Neen ik stel de Min Gants uyt mijn zin,
k Wil altoos met mijn vryheyd pronken.

Weg malle Prey
Met al u snappen, En klappen,
Ik laat u in de ley,
Schoon gy mijn Ziel, Wel eer geviel
Gy zult my noyt niet meer betrappen.

Dat komt zottin
Van na te loopen, En hoopen
Op uwe trouwe Min,
Neen 'k lag u uyt, Gewaande Bruyd,
k Zal voor mijn Geld wel schoonder koopen.

Het blinkend Goud,
Heeft groot vermogen, In d'oogen
Van Juffers Jong en Oud.
Beklaag dan niet Uw zwaar verdriet,
Gy hebt u zelfs te los bedrogen.

Als ik de Wijn
Zie in den Beker, 't Is zeker,
Die baard my Mediçijn:
Die voed de vreugd, En doet my deugd,
Djes hoef ik noyt geen Apotheeker.

Weg

Weg dart'le Min,
 Jou regte zotje, 'k Bespotje,
 'k Verban u nyt mijn zin:
 - Schoon ik wel schijn Uw Slaaf te zijn:
 't Is maar geveynst, en ik bedotje.

T E G E N - Z A N G.

Ik haat de Wijn
 En al die prullen, Die pullen,
 En 't dag'lijks dronken zijn
 Mijn Hert en Zin, Leeft door Min;
 Dies zal mijn Bachus noyt meer zullen.

M A R S E N V E N U S.

Stem: *Bolonois Hondje.*

VRouw Venus en God Mars,
 Lag te zaam in weelden,
 Vulkaan zijn kop stond dwars
 En sprak, ik zal gaan smeeden een Net
 Waar door ik haar in 't Herte
 Wel dien vreugd belet.

Al hinkend gaat hy heen,
 En stelden hem aan 't smeeden
 Met zijn berookte leen,
 En maakte een Net om dat Ledikant
 Daar Mars en Venus blusten
 Haaren Minne-brand.

Daar lag dat zoete Paar,
 Zo fraay door 't Net bedrogen,
 't Schoufspel was heel raar,
 Want 't heel Godendom, was'er toe verzogt
 Om 't werk te beschouwen
 Door Vulkaan gewrogt.

Zy lagten al te zaam,
 Om datzoet Boeverytje,
 Die klugt was aangenaam,
 Maar God Mars die was zijn kop heel kroes,
 En wensten 't Godendom, daar
 All' wel voor den Droes.

Merkurius sprak van ter zy,
 Ik wens wel eens te leggen
 Gevangen, gelijk als hy,
 En dat voor 't pleyziertjen van een Nagt,
 Al wierd ik van de geheele
 Waereld, uytgelagt.

Nepthuyn dien ouden Bloed,
 Begon by na te schreyen,
 En hy zegt, ach Smitje zoet!
 Ik bid u laat dog dees Geliefjes los,
 Gy hebt u eer weerom, door 't
 Speelen van dees pos.

Hier op maakt hy 't Net los,
 Godt Mars trok straks na Tracien,
 En Vrouw Venus na Paphos
 En al 't Godendom, ging yder een zijns weegs,
 En die dit Liedje digte
 Maakte noyt wat deegs.

KLAGENDE MINNAAR.

HOe drijft de liefde mijn gemoed,
 Als d'Oceaan door Eb en Vloed,
 Of sterke Winden, haare Baaren,
 Ziet aan het Star-gewelf, of weer ten Af-
 grond vaaren:

Dus word mijn Ziel met hoop gevleyd
 En scheynd ten Hemel opgeheven,
 Dan weder al die vreugd ontzeyd:
 Dit dwingtme tot wanhoopend leven;
 O Hoop en wanhoop t'zaam gesmeed!
 Wat baardg' een Minnaar harten-leed.

NIEUWE-JAARS-ZANG.

Op een aangename Voys.

STaat 'er je Wijn en Bier al klaar?
 'k Wensje veel Heyl in 't Nieuwe-Jaar,
 Wilje meer weeten,
 Zo roep mijn ten eten,
 Al hadje maar Boekende-flensjes gaar.

Zoje wat aars te schaffen weet:
 Over al ben ik toe gereet,
 Hoenders en Duyven,
 Of Bouten te kluyven,
 Het is my al even eens wat ik eet.

Luy-

Luyftert eens alderzoetste Mens,

Wat ik in January wens :

Dat in je Stoooven

Geen Koolen uyt dooven ,

Al gietj'er een Emmer nat op lens.

Is 't in February koud :

Dat menje digt in d'Dekens voud :

'k Zalje bezoeken ,

Op Wafels en Koeken ,

Indienje Pan Vasten-avond houd.

Datje de wonderlijke Maart ,

Nimmer en steekeld met zijn staart ;

Enje zijn Buyen ,

Niet leggen te bruyen ,

Wanneerje gaat wandelen , rijd of vaard.

d'Eerste Dag van de Groene April ,

Scheerd men de Gek met wien men wil :

Maar ik wil zweeren ,

Komt ymandje scheeren ,

Ik sny hem uyt joks eens in zijn Bil.

Wanneer de zoete Mey genaakt ,

Datje dan ook in liefde blaakt ,

Enje laat knippen ,

Zo mak als de Kippen ,

Zo ras 'er het Haantje maar jagt op maakt."

Datje de Zon in Junny niet,
Branden moet als een roode Biet,
Enje geen Vliegen,
Of Muggen bedriegen,
Met steek'n en byten al eerje't ziet.

Is't in July heel mooy Weer:
Dat ikje leg in't Hooy ter neer,
Ofje mag leyen,
In Grazige Weyen,
En drukken en kuffen, keer op keer.

Alsje Augustus legt te Bed,
Dat'er geen Vlooje u rust belet:
Kom't mijn klagen,
Indien ze je plagen,
Ik zalze verzuypen in Paarde-wet.

Datj' in de Kermis-maand, om niet,
Al het Hansworstendom beziet,
Schafje dan Harsten,
Ik eet mijn te barsten,
Indien ik verscheyne mag, als't geschied.

Hebje in Oetober Wijn te veel,
Datje bedenkt mijn drooge keel.
Wildze niet spaaren,
Ik magze zo gaaren,
Al wasze vol Zuyker en Pijp-kaneel.

Alsje in November Worsten stopt,
 Datjez' niet te barste en propt,
 En 'er geen Katten,
 Ten Huyzen uyt spatten
 Met Beulingen, dat 'er om word gemopt.

Eerie de Winter-maand besluyt,
 Datje dan wezen meugt de Bruyd,
 'k Zalje dan zingen,
 Van koddiger dingen,
 En schyen 'er nou maar uyt, uyt, uyt.

Zoetjes! ik eyndig al te rat:
 Weetje wel wat ik bedongen had?
 Pannen te vegen,
 En Kruyken te legen,
 Mijn hoopje, mijn troosje, mijn Lief mijn Schat.

Lied van Knelis.

Stem : *Te Vlissinge leyd een Jagt, &c.*

WEl wat of Knelis over kwam,
 Dat hy nog in zijn oude dagen,
 Dien zaggelaar, dien Ouden flam
 Van Kaatje, 't Ja-woord af ging vragen?

Had

Had hy die Schyven niet gehad,
Hy hadze nimmermeer gekregen,
Al was hy niet als gal en spat,
Zy had daar doe in 't minst niet tegen.

Zy dagt, die zul moet haast van kant,
Dan zit ik midden in de Duyten,
Dan neem ik weer een frisse Kwant
Daar ik mijn Hart regt aan kan uytten.

Maar Knelis is te tay van vel,
Hy laat het hagje zo niet gleyen,
Nu leeft zy staag als in een Hel,
En wou wel van dien Ouwen scheyen.

Dan zit dien Ouwen zaggelaar,
En doet niet anders als bedillen,
En uyt zijn Mond komt niet als spaar,
Gy zult mijn Goed zo niet verspillen.

Daarom, gy Juffers, wie gy zijt,
Wild u aan Geld zo niet vergaapen,
Trouwt liever uyt genegentheyd,
Zo gy met vreugd zoekt by te slaapen.

't VERMAAK DES HUWELYKS.

Op een aangename Voys.

GEen Mensch op Aard geschapen,
 Die niet graag met een Vrouw
 Een Nagje by zou slapen,
 En speelen in haar kouw,
 Flon, flon, la rira, don daine,
 Flon, flon, flon, la rira don don.

De Patersen Bagynen
 Worden ook wel eens groen,
 En vol van Minne-pynen,
 Wensten zy ook te doen,
 Flon, flon, la rira, don daine,
 Flon, flon, flon, la rira don don.

Alle de Muzikanten
 Gevoelen mee die plaag,
 Het zijn ook brave Kwanten,
 Zy speelen mee zo graag,
 Flon, flon, la rira, don daine,
 Flon, flon, flon, la rira don don.

En de Meniste Susjes,
 Die gaan vooral niet vry,
 Want na verscheyde kusjes,
 Speelen zy mee als wy,
 Flon, flon, la rira, don daine,
 Flon, flon, flon, la rira don don.

De Engelsche Dragonders Mars.

't **Z**A trekt rustig En lustig
 Zoldaaten te Veld,
 Wild niet beven, Voor sneven,
 Volg Marl'bourg dien Held,
 Die niet blijft in Sarail voor de Oorlogs-kans
 vertzaagt:
 Maar voor Vryheyd En blyheyd Zijn leven
 moedig waagt.
 Laat ons draven,, Gy braven
 En tortzen de Dood.
 Storm op Muuren Wild verduuren
 Vuur, Water en Loot,
 Uwe Veld-heer gaat uw voor gelijk een moedig
 Man,
 Laat uw Steden, volg met reden: Elk
 doe wat dat hy kan.
 Braave Bazen 't Franze razen
 Maakt ons niet vervaard,
 Wild het door staan Hy zal ons voor
 gaan,
 Te Voet en te Paard,
 Trekt dan t'zamen onverzaagt u Lemmet uyt
 de Scheê,
 Wild de Fransen doen danzen door 't proeven
 van u sneê,

De Dronken Mans Mars.

Op een zeldzame Voys.

LAatze trekken Die Gekken,
Na d'Oorlog te Veld:

Ik wil leven En sneven

Met Bachus dien held:

'k Vlieg moedig over al waar hy my voor zal
gaan:

Een Stoops Beker, 't Is zeker, Zal ik niet la-
ten staan.

Laatze draaven En slaven

Om Water en Brood.

En alle uren, Watte kuuren?

Verwagten de Dood.

Ik gedraag my by den Drank gelijk een rustig
Man:

Neen mijn vrindje, Ik neem geen Pintje, Maar
steeds een volle Kan.

Vat uw Glazen Gy Baazen,

Dan lustig eens aan,

'k Zal u voor gaan, Laat het door staan,

Ik breng u een Vaan.

Dit is op het goed zucces van een vaste Vrêe

Laat ons klinken, Wild dit drinken, Hier toe
strekt al mijn beê.

Vryage

Vryagie tuffen een Jonker en een
Herderin.

Stem: *Al wat men doet, &c.*

Godt groet u goede morgen Herderinne,
Hoe komt gy zo vroeg in het groene
Woud,

Al met uw Schaapjes zo te Velden inne,
Hier in het fiere groene Gras bedoud?
Ruft by de Beeken, Ik moet u fpreeken,
'k Verzoek u tot mijn Vrouw,
Helpt my maar uyt den rouw.

*Ach Jonker staakt dog al u valsche zinnen,
Ik ben een eerb re slegte Harderin,
Die met haar Schaapjes trekt te Velde inne,
Gaat na het Hof veranderd daar u Min,
'k Blijf by mijn Schaapen, Om vreugd te raapen
Ik ben te slegt voor jou,
Kiest vry eene Juffrou.*

Ach schoon Prinffes Edele Harderinne,
Ach Schoonfte-beeld verhoord dog eens mijn
klagt:
Ik ben een Jonker die u komt beminne,
Verfmaad my niet om dat ik uverwagt:

Ver-

Engel geprezen, Wild my genezen,
 Laat vaaren 't groene Woud,
 En kiest een Schat van Goud.

'k Heb veel Lakeyen ende Kamenieren,
 Die u het Lijf zullen verçieren gaan,
 Daarom wild uwen Min aan my bestieren,
 Engel laat vaaren al wat u gaat aan:
 Ach Lief geprezen! Wild mijn genezen,
 Ontfangt op Trouw te pand,
 Een schoone Diamant.

Ik zal mijn Lief een Zyde-kleed doen ma-
 ken,
 Een Rok doorwerkt van het Roder-goud,
 En een paar Muyltjes van fijn rood Scharla-
 ken,
 Met Goude Kanten daar rondom geboud,
 Een Paerel-snoeren, Die zult gy voeren,
 Op u Hart een sijne Boot,
 Mijn Lief gelijk de Groot.

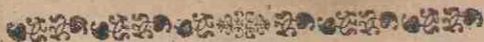
Op u Hoofd daar zult gy een Fontanzie
 dragen,
 Van schoone Kant en Goude Linten klaar,
 Dat u de vreugd en staat zal wel behagen,
 Engel laat vaaren al u Schaapjes maar,
 Dan zult gy vuuren, Een Goud Sintuuren,
 Gebonden om u Lijf,
 Mijn Lief tot u gerijf.

Fonker door al uw zoete Minne-woorden,
Zo zal ik my terstond bereyden gaan,
Uw groote staat die gy my steld te vooren,
Bedenkt u dog eer dat het is gedaan.
Ik kom ontfangen, Met groot verlangen,
Uw trouw en eerbaarheid,
Den Fonker was verbleyd.

Ik zal mijn Amarant nu t'huys gaan haalen
 Hy gaf haar op de zoete Trouw een kus,
 Zy is de geen die in mijn Ziel komt maalen
 En op haar Borsjes blank heeft hy gerust,
 Mijn Lief geprezen, Ik ben genezen,
 Verlost van finert en pijn:
 Wellekom moet gy zijn.

Vlegt nu een Krans van groene Lauwertieren
 Van Maagde-palm, Bloemen en groen Kruid,
 Wild nu den Bruydegom en Bruyd verçieren,
 Za Muzikanten maakt een groot geluyd,
 Speeld op Schalmyen, Wild u verblyen,
 En wenst dat zoete Paar,
 Geluk en vreugd te gaar.

Zamenspraak tussien KLORIS,
en ROOSJE.

Op een aangename Voys.

Lief ai vlegt een Kransje van Mirth en Fiolen,
Want agter dees Hagen had ik mijn ver-
scholen,

Ey bluffer, ey bluffer mijn jeugdig vier,
Hier onder dees Willegen Popelier;
Speeld Mars en Venus door liefde gevangen,
En klaagt niet, wild mijn u Hartje maar langens,
Mijn Schaapjes die loopen op Berg en Dal,
Maar Roosje u schoone die vind gy hier al.

Komt dog Ganimedes schenkt Nectar voor
de Goden,

En laat ons Herders en Nymphjes g'ran noden,
Ontfangt 'er dit Kransje en edel Gewas,
En zit hier wat neder in 't groene Gras,
Ziet Phæbus straalen door 't lommer der Elzen,
Hier moet nu Kloris zijn Roosje omhelzen,
Geen Nectar is zoeter nog Ambrozijn,
U Lipjes mijn Roosje zijn zoeter als Wijn.

 Vryery van een Jonkman en Dogter.

Stem: *Wat mag Goosse dog, &c.*

K Om mijn Hartje kom mijn troosje,
 Kom mijn lieve Liefje kom,
 Kom kom vryen wy een poosje,
 Trekken wy de Veenen om,
 Tussen 't Bruggetje en de krom;
 In dat houte Huysje,
 Gaan wy daar, Met malkaar,
 Kom mijn zoete Buysje.

Heer 't is daar zo mooy te Vryen,
 't Is 'er veylig, 't is 'er vry,
 Ik zal my in 't hoekje vlyen,
 Vly je jou dan aan mijn zy,
 Zoetertje daar zullen wy
 Zamen 't Wijntje poyen,
 'k Zal daar in, Na jou zin,
 Zuyker laten stroyen.

'k Zal u Koek en Vygen koopen,
 'k zal u koopen watje wild,
 'k Zal jou Schorteldoek op hoopen,
 'k Heb een buy ik ben nu mild,
 Ik heb in lang geen Geld verspild,
 Zoete lieve Meysje,
 Want ik pooy, Slegts by hooy,
 En by gras een reysje.

Ik en mag niet langer praaten,
 Wilje 't doen kom gaan wy heen,
 Wilje niet gy meugt het laten,
 ik Ben al evenwel te vreen,
 Geefje my een blaauwe Scheen,
 Heb je zulke grillen,
 Grage Geert, van Culsteert,
 Zel dan nog wel willen.

Wilje 't doen mijn Zuyker-doosje,
 Knikt een reysje dat is Ja,
 Zieje dat wel lieve Joosje,
 Dat 's jou voorby, volgt my na,
 Keyk hoe mooytjes dat ik ga,
 Met mijn Lief heen douwen,
 Ik hoop ik zel, Met heur wel,
 Dapper Kermis houwen.

Liefje nu zijn wy veur 't Deurtje
 Hoord wat is daar een geluyd,
 Keyken wy eens door het scheurtje,
 Wat of dat geraas beduyd,
 Joris die speeld op zijn Fluyt,
 Trijntje trommelt op het Schotje,
 Feytje springt, Zeytje zingt,
 Zymen is het Zotje.

Goeden avond allegader,
 Hem zik, hy zik, hou zik hou!
 Liefste treden wy wat nader,
 Gaan wy zitten by de Schou,
 Lieve Feytje brengt ons nou,
 Hier eens van den klaaren,
 Maaktze zoet, Want gy moet
 Nou geen Zuyker spaaren,

Maakt

Maakt het na mijn Vrysters mondje
 Maakt het dog zo zoetje kend,
 Liefste dats een lieflijk dronkje,
 Smaakt jou dat niet excellent!
 Meugje dat niet uyt? je bent
 Zeker al te olyk,
 Hey za za, Fa la la
 't Wijntje maakt my vrolyk;

Peetje haald ons wat te kluyven,
 Maakt ons een Banketje ree,
 Brengt wat wit of blaauwe Druyven,
 Lang' Rozijnen, Mangelen mee,
 Brengt een Wafeltje of twee,
 Wiltze wel op maaken,
 Bakze hol, Strooytze vol,
 Datze lekker smaaken.

Brengt wat Appelen, Noten, Vygen,
 Brengt wat Heylik'makers-koek,
 Lief als wy dat Goedje krygen,
 Doet het in jou Schorteldock,
 Laaten wy nou om een hoek,
 Met malkander reyen,
 Laat ons gaan, Hier van daan,
 Ik moet je nog wat vreyen.

't Is wel Jaar en Dag geleden,
 Lieve Liefje dat ik jou
 In mijn Hert heb aangebeden
 Na lang dreygen moet ik nou,
 Mijn druk en bezwaaren,
 Al de smert, Van mijn Hert,
 Jou eens openbaaren.

Door een winkje, door een lonkje,
 Zoete Schaapje lieve Lam,
 Was het dat het Minne-vonkje,
 Zijn beginzel in mijn nam,
 Ziet ey wat een groote vlam,
 Hem aan allen zyden,
 Weyd uytspreyd, Mijn bereyd,
 Zulken bitter leyden.

Als in 't Vier schier alle dagen,
 Leeft en zweeft 't Zalmader-dier:
 Leefik, zweefik in mijn plagen,
 Tot Afch ik verander schier,
 Wie is dog zo schrander hier,
 Ofzo kloek van zinnen,
 'k Meen niemand, Deze brand
 Ligt kan overwinnen.

Duyzend duyzend duyzend werven
 Denk ik om jou in een Dag,
 Duyzend dooden moet ik sterven;
 Mitsik u moet derven ach!
 Dat ik u niet erven mag,
 Mag ik wel beklagen,
 Gy alleen, Anders geen,
 Kan mijn Hert behagen.

ô Pronk-paerel die op Aarden,
 Nu in 't bloeyen van u tijd,
 Als een Phœnix hoog van waarden,
 Eenzaam zonder weerga zijt,
 Zo gy dus uw leven slijt,
 't Zal jou zeker rouwe,
 Neemt my an, Tot uw Man,
 Ik neem u tot mijn Vrouwe.

'k Zal

'k Zal jou zulke giften geven,
 Zulken lieven waarden Schat,
 Datje nog noyt van jou leven,
 Diergelijk en hebt gehad:
 Hartje-diefje ik zeg jou dat;
 'k Zal voor alle zaaken,
 In jou jeugd, Jou met vreugd;
 Zoeken te vermaaken.

'k Zal jou agten, 'k zal jou eeren,
 'k Zal al doen dat gy gebied,
 't Zal mijn moeyen, 't zal mijn deeren;
 Als u eenig leed geschiet,
 Zoetertje ey zorgt het niet,
 Dat 'k u zal verlaaten,
 ô Mijn schoon! Uw perzoon,
 Zal ik nimmer haaten.

'k Zal jou zo lang liefde dragen,
 Als mijn oogen open staan,
 Zo lang Phœbus met zijn Wagen,
 In het Oosten zal op gaan,
 Zo lang als de Silvere Maan,
 En de Winter vuuren,
 Aan den Troon, Staan ten toon,
 Zal mijn liefde duuren.

Prinffes al mijn lieflijk smeeken,
 En doet dunkt my gants geen baat,
 Ik mag hier nou een speld by steeken,
 'k Heb mijn Mond al droog gepraat,
 Ik wens als gy slapen gaat,
 Gy wat van my meugt droomen,
 Ik zeg adieu, Tot op nu,
 Als ik weer zal komen.

Een vermaakelijk Kermis-Lied.

Stem: *Vrienden zou men niet vrolijk &c.*

VRienden zou men geen vreugd bedryven
 Kermis ko ho ho ho komt maar eens in 't
 Jaar,

Hebje geen Geld, Jan Oom geeft Schyven
 Brengt hem maar Pand hy zal u daar,
 Voor na u zin, te deeg gery hy hy ven
 Dan kund gy smullen of 't Kermis waar.

Men ziet hier komen veel Kermis-gasten,
 Al om te ne he he he men haar pleyzier,
 Yder die komt zijn Beurs ontlasten,
 En om te drinken Wijn en Bier,
 Al zou de Buyk daar na weer ba ha ha ha ha rsten
 Of was de Keel gehangen schier.

Men ziet de Meysjes lustig zwieren,
 Met een Galantje aan haar zy:
 Yder die wil de Kermis vieren,
 Streelen en kweelen met zoet gevly,
 Als Kermis-poppen en Venus di hi hi hi hi ren,
 Treden zy vrolijk ende bly.

Als dan zo gaane zy te zamen,
 Na al de Spullen op 't Leydze-pleyn,
 En dan eens in de Broedertjes kramen,
 Vullen haar Buyk agter 't Gordijn,
 Joelen en zoenen dan zonder scha ha ha ha ha
 Kermis moet 'er gehouden zijn.

(men:
 Men

Men hoord dan roepen de Jan-pottagie,
 Za lustig Vrienden hier is nog plaats,
 Hy maakt veel grillen op zijn Stellagie:
 Zijn Bakhuys gaat als een telder zijn naars,
 Komt Jonge-luytjes met goe coura ha ha ha ha
 t'Avond zo spelen wy by de Kaars. (gie:

Dan gaan zy door de Kramen loopen,
 Yder die roept hoord hier, hoord hier,
 Wilje jou Lieffte geen Kermis koopen:
 Zoekt 'er wat uyt na u pleyzier,
 Watje begeerd het is 'er met ho ho ho ho pen
 Yder die neemt een Kermis-zwier.

Dan gaat men weer een Glaasje drinken,
 Al van het edele Bacchus-nat,
 Men hoord de Kannen en Glazen klinken:
 t'Za Waard wilt tappen uyt 't beste Vat,
 Al zou het ons de Keel uyt sti hi hi hi hi nken
 Kermis moet men dog houden wat.

Raaken d'Meysjes dan beschonken,
 Krijgen zy Bacchus Nat in 't hoofd,
 Haar oogjes dan zo Minnelijk lonken;
 Cupido heeft haar breyn geklooft:
 Venus die blaast vol Minne vo ho ho ho nken
 Dan word 'er menig Bloem gerooft.

Door Venus Schigten en Cupido's trecken
 Raakt 'er zo menig Maaget in 't Net,
 Na het verloop van Maanden en Weeken
 Dan, zo hoord men de allarm Trompet, (ken,
 Dan komt de Kermis vreugd opbre he he he
 Daar zy van groeyen en worden niet vet.

Men ziet de Venus-Nimphjes zwieren,
 Met een Oostindies-vaar op zy,
 Lonken en pronken met goe manieren,
 Bolletje slaapt te Nagt by my, (ren:
 Streelen en kweelen en veel pleyzie hi hi hi hi
 Als 't Geld op is zijn zy in ley.

Zo word de Kermis-tijd versleeten,
 Zingen en springen en vrolijk zijn,
 Vreugdig te leven en Bouten te eeten,
 't Keel-gat te smeeren met Bier en Wijn,
 Tot dat de Beurs is plat wild we he he he he ten,
 Dan word de vreugd verruyld voor pijn.

Lied van Hellevoetsluys.

Stemme: *Als't begint.*

TE Hellevoetsluys daar staat een Huys,
 Het is geen Huys met eeren, Huys met &c.
 Daar leggen de Meysjes de Vensters uyt
 Daar de Soldaten verkeeren,
 La, la lette zjante la cour,
 La, la lette zjan belle mie,
 Zjante la coure courage, La, la &c.

De Moeder al tegen de Dogter sprak,
 Gy moet wat fraytjes praaten, Fraytjes &c.
 En gaan dan in uw Deurtje staan,
 Verwagten de Soldaten,
 La, la lette zjante la Cour, La, la &c.
 De

De Vader al tegen de Moeder sprak,
 Gy bent geen Vrouw met eeren, Vrouw &c.
 Dat gy u jongste Dogtertje,
 Gaat zulke dingen leeren,
 La, la lette zjante la cour, La, la &c.

De Moeder al tegen de Vader sprak,
 Zy is 'er niet aan bedrogen, Aan &c.
 Krijgt zy een steek in haar Kombuys,
 't Is ver van haar bruyen Oogen,
 La, la lette zjante la cour, La, la &c.

Dan heeft zy nog een Rokje aan,
 Dat is van rood Scharlaaken, Rood &c.
 Van vooren wat kort van agter wat lang,
 't Is makkelijk op te raapen,
 La, la lette zjante la cour, La, la &c.

Dan heeft zy nog een Hempje aan;
 Dat is van Kamerdoeke, Kamerdoeke,
 Daar onder schuyld 'er een Roosje rood,
 Daar de Soldaaten na zoeken,
 La, la lette zjante la cour, La, la &c.

Die ons dit ligt Lied hebben gedigt,
 Dat waaren drie Soldaaten, Drie &c.
 Zy hadden geslapen by haar Nigt,
 Zy konden haar niet verlaaten,
 La, la lette zjante la cour, La, la &c.

KLAGENDE MINNAAR.

over de trouweloosheid van zijn Liefste.

Stem: *Ach schoone Maagd.*

Weg Venus-wigt
 Met al u liegen, Bedriegen,
 Gaat vry uyt mijn gezigt,
 Wegsnoode Meyd, Die mijn verleyd,
 Gy zult mijn zo in slaap niet wiegen.

Wat heb ik staag
 Mijn tijd versleeten, Vergeeten,
 Om u trouwlooze Maagd,
 Maar nu voortaan, Is dat gedaan,
 En scheid 'er uyt dit moet gy weeten.

Gy toonde mijn,
 Veel zoetigheden, Maar heden,
 Zien ik, is het maar schijn,
 Gy zwoer mijn trouw, ô Schoone Vrouw!
 En nu lagt gy wat met mijn reden.

Ik wierd altijd
 Van u geprezen, Voor dezen
 Maar nu eerlooze Meyd,
 Wijft gy my af, Voort na mijn Graf,
 Maar 't kan geen kwaad 't mag zo wel wezen.

Gy bedriegt mijn,
 ô Tygerinne! Door 't Minnen,
 En door uwe valsche schijn,
 Adieu ik ga heen, Weg mal geweest,
 En trek van u gantsch af mijn zinnen.

ô Blauwe schein!

Hoe zal dit lukken, Aan stukken,
Zo raakt dit heele Been,
Och och dan moet ik, ô gantsch Bloed!
In 't laast nog springen op twee Krukken.

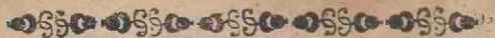
Ik zal dees pijn,
Wel haast verzagten. Weg klagten,
Met een Glas Rinze Wijn,
Dan hoef ik niet, Met groot verdriet,
In ongedult de Meyd te wagten.

Het Wijntje doet
Ons vrolijk wezen, Geprezen,
En maakt rijk zonder Goed,
En 't doet ons deugd, En 't maakt de vreugd
En 't kan ons van ons smert genezen.

Laat ons dan zaam
Maar lustig drinken, En klinken,
Het gaat 'er zo op aan,
Uyt Pot en Kan, Daar hou ik van,
En van eens helder te rinkinken.

Verwagt de straf,
Voor uwe daaden, Komt kwaden,
Vermorzeld haar tot Kat,
Komt slim gespuys, Voerd haar uyt 't Huys
En toond in 't minste geen genaden.

Geen Jonkmans zin,
Moet men verwekken, En gekken,
Daar na weer met zijn Min,
Gy Dogters zaan, Leerd hier dog aan:
Laat u dit voor een leering strekken.

Van de Manne Pijn-Bank.

Stem: *Barcelona.*

WEl wat zijnder Gekken,
 Die altijd na de Meyd,
 Loopen met kragt, By Dag en Nagt,
 En verslyten haar tijd,
 In zugten en klagen,
 En laten haar plagen
 Van dat onnut Vrouw-geflagt,
 Tot verdriet voort-gebragt.

Wat al vroomen Mannen,
 Zijn door haar list gebragt,
 Tot zo een staat, Dat zy te laat,
 Haar kwaad hebben gedagt,
 Die Leeuwen verflonden,
 Zijn die niet gebonden,
 Door de loosheyd van een Vrouw,
 Gebrogt in droeve rouw.

Had Adam gebleven,
 In zijn onnozelheyd
 Wy wisten nog, Van Oorelog,
 Van Pest nog Dieren-teyd,
 Wild dit zeker houwen,
 't Komt al door de Vrouwen,
 Want zy zijn zo boos en fel,
 Als de Drommel uyt de Hel.

Wild

Wild haar niet vertrouwen,
 Want zo zy Ichreyd of lagt,
 Houd het voor wis, Het zeker is,
 En weest'er op verdagt,
 Dat het maar zijn strikken,
 Om jou binnen mikken
 Te krygen, daarom goe maat,
 Ziet toe eer'tiste laat.

Want als zy u hebben
 Gekregen in haar Net,
 Dan benje'er Man, Veel slimmer an
 Als van de Droes bezet,
 Kon men't dan ontloopen,
 Of met Geld afkoopen,
 Men gaf zijn geheele Schat,
 Ja al wat men bezat.

Dan zit men te keyken,
 Ó Dezolaaten staat,
 Die groote zot Zit als Piet-snot,
 En weet in't minst geen raad:
 't Vrouwtje dat vald klagtig,
 Och zeyd zy waaragtig!
 Lieve Man ik ben met Kind,
 Sta vast dan goede Vrind.

Dan zo moet men zorgen,
 Voor Kinder-goed Kraam-heer,
 Het kleyne Wigt, Ziet nau het ligt,
 Of't maakt een groot gebeer,
 Dan is't zuya Kindje,
 Dus verhaard jou Splintje,
 De Moer die ziet te byster bang,
 En zingt de jammer-zang.

Daar-

Daarom laat jou raden,
 Drinkt liever dat het deugd,
 Als dat gy jou, Zou aan de Vrouw
 Verbinden in jou Jeugd,
 Liever dood gedronken,
 Als zijn trouw geschonken,
 Aan een Crocodils gebroed,
 Weg met dat goore Goed,

S A R B A N D E.

Stem: *Al wat men doet men kan, &c.*

WErd dan mijn Min veragt van u ó Schoone!
 Dog wreede die mijn Ziel gevangen houdt
 Schön ik met al mijn magt u zoek te toone
 Dat u wreed beve! mijn smerte broud,
 Mijn Uytverkooren,
 Ach heygt uw ooren,
 En wild eens hooren,
 Eer het u beroud.

Want als ik in het Graf zal zijn gedolven,
 Ligt denktg' dan nog wel eens aan mijn Min
 En smelt dan tot u straf in zilte Golven,
 Om hem die gy nu als een Vyandin
 Onthaald wiens zugten,
 En ongenugten,
 Slegts zijn als klugten,
 In uw wreede zin.

Her-

Herroept u Vonnis dan terwijl mijn leven
 Nog duurd, en in u schoonheyd leyd verstrikt,
 Want ô volmaakte ik kan u noyt begeven?
 Ten zy de bleeke Dood mijn Adem slikt,
 Dies laat de tippen,
 Van uwe Lippen,
 Een woord ontglippen,
 Dat mijn Ziel verkwikt.

M I N N E - Z A N G.

Stem: Dorotheetje hoord mijn zugten.

PHilis ach ik kwijn door liefde,
 Zederd gy my 't Hart doorgriefde,
 Met Schigt op Schigt,
 Uyt u zeer schoon gezigt,
 Wist gy, Hoe my,
 't Hart sprong door u t'aanschouwen,
 't Is u deugd, Die mijn Jeugd,
 Boeyd met sterke liefdens-touwen,
 Schoone Maagd, Elk gewaagt
 Van u schoon, dat my behaagt.

Maar wat helpt mijn teder Minnen,
 Gy laat u dog noyt verwinnen,
 Maar hoe gy lagt,
 Met de liefde en met haar kragt,
 Gy moet, Dat zoet
 Trekken; want Cupidoetje,
 Die gy tart, Zal uw Hart,
 Nog eens raaken met een schootje,
 Eer gy 't gift, Want hy mist
 Noyt, want hy verwind door list.

Cupido ey hebt meedogen,
Met mijn smert toond u vermogen,
ô Minne God!

Aan haar die met u spot,
En lagt, Uw kragt,
Daar het alles voor moet buygen,
Zelfs de Goon, ô Wat hoon!
Vald die nu geheel in duygen,
ô Dan zal! Haast den val
Naaken van het groot Heel-al.

Trekt uyt u gevulde Kooker,
Eens een sterke Minne-stooker,
Trekt haar en toond,
Hoe dat gy zijt gehoond,
De Min, Moet in
Dat kille Hart dog blaaken,
Vrouw Natuur, Zal dat vuur,
Mede aan 't ontfonken maaken,
Toef maar niet Lang, maar schiet
Haar, zo eyndigt mijn verdriet

Op 't Eeten van een Kalfs-kop.

Voys: Op den top, Op den top.

MAakje klaar, Maakje klaar,
De Kalfs-kop die is gaar,
Ey hoor hem eens kookken,
Mijn Maagje danst op dat geluyd
De Kop die wil de Ketel uyt,
Ik heb hem algerooken.

Dats

Dats'er een , Dats'er een ,
 Ter Waereld schoonder geen ,
 Dat yder moet belyen ,
 Ontgin hem maar eens heen en weer ,
 En denk dat uyt een anders Leer ,
 Goed riemen is te snyen .

Was'er maar , Was'er maar ,
 Een Fret afevegaar ,
 Om de oogen uyt te booren ,
 Maar deze Lepel is ook goed :
 Houd op u Tafelbord of Hoed ,
 Kan u't gezigt bekooren .

Dit's zijn Tong , Dit's zijn Tong ,
 Daar hy Muziek me zong ,
 Terwijl zijn Makkers dansten ,
 Wat dunkje van dat Kakebeen ,
 Daar zit de beste knap om heen ,
 Die wy ons leven schransten .

Wie zou niet , Wie zou niet ,
 Als hy het verhemelt ziet ,
 Een stukje daar van wenffen
 Wat zijn de Herffens hagel-wit ,
 Zie of'er ook een Key in zit ,
 Als in de meeste Menschen .

Blank en mals , Blank en mals ,
 Is hy gelijk een Hals ,
 En Prammen van een Meysje ,
 Men roept vry op de Klieren schrik ,
 En aard de schoonste Zwezerik ,
 Ik bidje proef een reysje .

Eële Kost, Eële Kost,
 Die uyt Spanje 's geloft
 Geen Koppen kan op wegen,
 Indien Spekjan de lugt maar rook,
 Hy zou gewis zijn Lap en Pook,
 Aan deze Kop verveegen.

d'Indiaan, d'Indiaan,
 Liet al zijn Kruiden staan,
 Indien hy mée mogt eeten,
 Hy schonk aan ons zijn Gogeltas
 Zijn Pieffan en zijn Annas,
 Zou hy wel haast vergeeten.

Gans en Kip, Gans en Kip,
 Kapoen en Watersnip,
 Wie zou niet naje taalen,
 Geen Pluym-gediert, Wild of Tars,
 Geen Offe-tong, geen Haane kam
 Mag by de Koppen haalen.

Hy is op, Hy is op,
 Die schoonder Kalfs-kop,
 En in ons Lijf begraven,
 Kom laat ons, met de Koele-wijn,
 Zijn uytvaard nu gedagtig zijn,
 En onze Keeltjes laven.

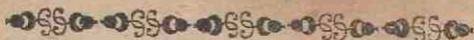
Beste-maat, Beste maat,
 Ey hoor eens hoe hy blaas,
 Om Muskadelle droppen,
 Al ben ik aan mijn tweede Fles,
 Kom doen we nog een teug vijf zes,
 Ter eeren van de Koppen.

ô Hoezoet! ô Hoezoet!
 Verheugd de Wijn het Bloed,
 Der vriendelyke Snaaken,
 Maar hoe, wat hoor ik voor gewoel?
 Of druypt 'er ymand door de Stoel?
 My dunkt de Sporten kraaken,
 't Is geen nood, 't Is geen nood,
 De Man is nog niet dood,
 Hy staat weer op zijn Beenen:
 Maar zagt, wie is 'er buyten aam,
 En spreekt 'er woorden van een vaam,
 Ik hoor zo byster steenen,

Laat ons gaan, Laat ons gaan,
 Het Heerschop is voldaan,
 En 't Maantje scheynd nog helder,
 Wy hebben al-te-maal de vragt:
 Nu vrinden ik wensje goeden Nagt,
 Maar val niet in de Kelder.

Is dit Feest, Is dit Feest,
 Vol van Snakery geweest,
 Tot geen verwijt kan 't strekken,
 Want na de Taal van Diogeen,
 Zo is d'Waereld maar alleen,
 Een groote Koy vol Gekken.

Dronkaards nagelaaten Testament.

Voys: Voerman van der Hel.

't **I**S tijd dat ik bestel , eer dat ik kom te sterven ,

Een order op mijn staat , en na-gelaaten Goed ,
Op dat ik het verdeel , onder mijn regte Erven ,
Een yder krijgt het zijn , van al mijn naaste
Bloed.

Maar Vrienden Geld nog Goed , zult gy niet
by my vinden ,
Nog geen berooyde staat , dat is een troost voor
my ,

Gy zult door geen Proces uw Beurzen zien
verflinden ,

Gy vind my zonder Geld , en ook van Schul-
de vry .

Maar daarom niet te min , ik maak uw voor
mijn sterven ,

Mijn Kleere van my Lijf , die 'k geen meer dra-
gen kan ,

Dan weetje wat voor Schat , dat gy van mijn
zult erven ,

Mijn gantsche Testament , daar hebje weynig an .

Daar by mijn Kous en Schoen , die 'k niet
lang heb gedragen ,

Als ontrent twaalf Jaar , op mijnen Studie-
school ,

Van

Van Bacchus-gasten koen, mijn Vrienden ende
Maagen,
Schenk ik mijn Japonze-rok, en fineerig Ka-
mezool.

Mijn Ponjaart scherp en fel, die had ik baast
vergeeten,
Die in d' Vijftien Jaar niet uyt de Schée en kwam
En ook mijn nieuwe Rok, die is ruym half
versleeten,
En ook mijn Wandel-stok schenk ik mijn Erf-
genaam.

Besteld dan voor het eerst, mijn Lighaam
wel ter Aarden,
Besloten in geen Kist maar in een holle Vat,
Vraagt gy daar reden van, 't was dat ik hiel in
waarden,
De voeder van de Wijn, dat edele Bacchus Nat.
De Draggers van mijn Lijk, dat zullen zijn
Studenten,
Van Bacchus Hooge-school, of Gasten van
Vulkaan,
Of andere Officiers, of zulke soort van Venten
Die voor het ed'le Nat, het Wild-braad laten
staan.

De volgers van mijn Lijk, gekleed in 't rood
Scharlaaken,
En Pypen in de hand, in plaats van Rozemarijn
Karbonkels in 't gezicht, op inkarnate Kaaken
Met Lanffers op de Hoed, van 't Edele blad
Fleryn.

Ik wil niet dat de Klok zal uuren om.
 klinken, (lu
 Of om mijn doode romp, hier mee dan ove.
 Gy zult dan tot af-scheyd, een Fles met Wijn
 gaan drinken,
 En kloppe op de Kan, en drinke uyt de Fluyt.
 Dat zal een tecken zijn, dat Ligtmis is ge-
 storven,
 Die in zjns leven was, lief-hebber van den
 finook,
 En in wiens Kelder was, noyt Wijn nog Bier
 bedorven, rook.
 Dog alles dat hy had dat wierd by hem in

De Verlaatene Minnares.

Voys: Het best op Aard, etc.

Wat wreede pijn leyd ik bedroefde Maagd?
 Dewijl hy die mijn Hert en Ziel behaagd,
 Ten Landen uyt van my is afgeweeken,
 De droefheyd bind, mijn Tong belet my 't spree-
 Zo dat ik vaak, Zo dat ik vaak, (ken.
 In 't midden van mijn vreugd,
 Alleenig kwijn, Alleenig kwijn,
 Als yder zig verheugd.

Als ik gedenk de tijd wanneer hy plagt
 Zijn dienst aan my te bieden Dag en Nagt,
 En menigmaal dees roode Lipjes kusten,
 Op mijne Wangen zijn verlangen blusten,

Dan

Dan word mijn Ziel, Dan word mijn Ziel,
Door onlust om gevoerd,
Men noemt hem noyt, Men noemt hem noyt
Of't Herte is my ontroerd.

Veragter van een die u altoos Mind,
Wat boos gedrog, heeft u verstand verblind?
Dat gy verleyder mijn nu zo komt haaten,
Is dat u woord van my noyt te verlaaten,
In eeuwigheyd, In eeuwigheyd,
'Tot dat de felle Dood,
U trok van d'Aard, U trok van d'Aard,
In aller Dooden schoot.

Maar ach mijn Ziel betoond dog u geduld,
Bedenkt u wel het is u eygen schuld,
't Was mijn manier de Minnaars bits t'onthalen
Nu komt de wraak my te betalen,
Ontbloot my van, Ontbloot my van
Het eenigste pleyzier,
Mijn Jeugd vergaat, Mijn Jeugd vergaat,
Door't ongeneeslijk Vier.

Speelnootjes die met my in vrindschap waard,
En mee verlangt om eens te zijn gepaard,
Ik bid tast toe terwijl 't u mag gebeuren,
Zo krijgje als ik, geen reden om te treuren
Wie zig by tijds, Wie zig by tijds,
En tevens wel beraad,
Loopt geen gevaar, Loopt geen gevaar,
Van zig te zien versmaad.

 H E R D E R S - G E Z A N G .

Stem : *Wanneer de Zon in 't Morgen-rood.*

O Schoon verweelde Dageraad!
 Ten Oosten uytgeloken,
 Men ziet in u een lief gelaat,
 Den Hemel doorgebroken,
 Men ziet hoe Phæbus nederdaald,
 Op Boffen, en op Bergen ftraald,
 En pronkt met zijn cieraaden,
 Op Bos, en Kruyden van het Veld,
 Waar op Dorinde haar neder fteeld,
 En pronkt met haar gewaden.

Dorinde maakt een Rooze-bed,
 Daar op zo gaat zy rusten,
 Zo dra als zy haar neder legt,
 Droomt zy van Minne-luften,
 Zo dra de Schoone lag en fliep,
 't Was Damon Damon die zy riep,
 Door fchaamt geheel aan 't blozen,
 Och Damon Damon komt by my,
 En rust wat aan mijn groene zy,
 Hier in het Dal van Rozen.

Och Damon waarom komt gy niet,
 Wat doet u Minne fehroomen?
 Hoe komt dat gy zo van my vlied,
 En durft niet by my komen?

Al hebt gy Herder Geld nog Goed,
 Uw deugden en u trouw gemoed,
 Dat heeft verliefd mijn zinne,
 Als gy my maar uw Trouw kwam bien,
 Ik zweer mijn gunst zal u geschien,
 Ik zal u eeuwig Minne.

Damon juyft agter het Geboomt,
 Hoorde dat zoete Droomen,
 Wiens Hert met vreugd schier overstroomb
 Is daadelik gekomen,
 Ter plaatze daar de schoon Godin,
 Door Droomen raakt tot zoete Min,
 Lag cierlik aan 't bloozen,
 Hy ziet een lieflik gelaad,
 Gekleed in cierlik gewaad,
 In 't midden van de Roozen.

Het Gevogelt hier van vreugde kweeld,
 De Schoone tot vermaaken,
 Hy naderd tot dat zoete Beeld,
 Wenst duyzendmaal te naaken,
 Al met een kus dees Lipjes zoet,
 Waar Douw en Honing als een vloed,
 Gaat lieffelik over-stroomen,
 Terwijl de Herder staat en dugt,
 Zo liet de schoone Maagd een zugt,
 Och Damon wild dog komen.

Door liefdens-vreugd geheel ontfeld
 Raakte Damons Hert aan 't blaaken,
 Hy naderd aan het zoete Beeld,

Kuft zoetelik haar kaaken,
 Terftond zy doe haar oog ontflyt,
 Doe riep zy met een naar geluyd,
 Wat wild gy hier beginnen,
 Hy sprak mijn Lief ontfeld u niet,
 't Is Damon Damon die gy ziet,
 Gy hebt verliest mijn zinnen.

Prinffes ik buyg mijn voor u neer,
 Ach laat my trooft genieten,
 Ons vreugden zijn geen Droomen meer,
 Doen zag men Traanen vlieten,
 Uyt Damons Ziel-verliefde bron,
 Tot dat hy door de liefde kon,
 Niet bidden ofte smeeken,
 Doe zey zy Herder weest geruft,
 Tot dat die twee in zoete lust,
 In Minne-vreugd bezweeken.

Van St. Nicolaas.

Stem: *Als 't begint.*

DAt Sinter-klaas Den ouden baas,
 Kan loopen voor St. felten, Voor St. felten
 Hy helpt maar met groot geraas,
 De geheele Stad op stelten,
 Anders doet hy niet, Filis, Filis,
 Anders doet hy niet g'lijkje ziet.

Hy

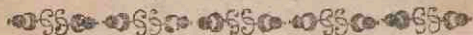
Hy had gezeyd, Een brave Meyd
 Aan my te zullen schenken, Zullen schenken,
 Daar hy mée 't Jaar ontzeyd,
 Is dat my regt bedenken,
 Spreekt eens helder uyt; Filis, Filis,
 Spreekt eens helder uyt, Is 't niet verbruyd.

Doe 'k was een Kind Scheen hy my vriend
 Engaf my Spaanze Klikke, Spaanze Klikke
 Met nieuwe Klootjes, Schaats en Lint
 Een Prik-slee om te prikken,
 Maar nu reyde hy my; Filis, Filis,
 Maar nu reyde hy my Gestadig voorby,
 Een anders Kooy, Daar heeft hy mooy,
 Wat goeds voor uyt gekeeken, Uyt gekeeken
 Om my in 't end, wat gorlegooy,
 Slegts in de hand te steeken,
 Dat hem missen zal, Filis, Filis,
 Dat hem missen zal In dit geval.

Ik wil, ik wil, Geen albedil,
 En trony vol van rimpels, Vol van rimpels
 Geen Bocheljoentje, met een Bril,
 Verslingerd op de pimpels-pil,
 Ook geen booze kop, Filis, Filis,
 Ook geen booze kop, Nog Doenden-dop.

'k Ben noyt bereyd Totlelikheyd:
 Die my doet klappertande: Klappertande:
 Daar my een welgemaakte Meyd,
 Doet als een Pikstok branden,
 Dog een zuyv're gloed, Filis, Filis,
 Dog een zuyv're gloed Ontsteekt mijn Bloed

Goed-heylic Man, Die Gryzert kan,
 My vry zijn gunst ontzeggen, Gunst ontzeggen,
 En doe my ceuwig in de ban,
 Hy zal my noyt ontleggen,
 Dat ik u bemin, Filis, Filis,
 Dat ik u bemin, Met Ziel en zin.

Mey-Lied, van Leander en Silvia.

Voys: Verlaat gy my verheve Ziel.

ACh Silvia mijn waarde Maagd,
 Staat op en wild niet langer slapen,
 Mijn Engel ziet de Zon die daagd,
 't Is tijd dat wy weyden ons Schapen,
 Silvia hoord gy niet,
 Wild u dog kleeden gaan,
 Ik zal zingen een Lied,
 Silvia hoord gy niet,
 Ik bid u wild op staan,
 En hoord dit Mey-Lied aan.

*Leander zo uw wil geschied,
 Om hier zo vroeg voor mijn te zingen,
 Zo zingt dan vry een Geestig Lied,
 Daar heb ik lust in zonderlingen,
 Want 't is heden den tijd,
 Dat men nu in de Mey,
 Voor al Godt dankbaar zy,
 Want 't is heden tijd,
 Dat wy voor 't groene lof,
 Ook Godt danken daar of.*

Lean-

*Leander zingt een Mey-Lied, terwijl
Silvia haar kleed.*

Hest op mijn Ziel uyt hert en mond,
Den lof des Heeren te verkonden,
Tot dankbaarheyd dat men dees stond,
Alles zo heerlijk heeft gevonden,
ô Aangename tijd!
ô Lieffelijke Mey,
Die yder een verbly,
ô Aangenaame teyd!
En lieffelijke Mey,
Die Godt ons weer bereyd.

Men ziet nu dat aan alle kant,
Alles op nieuw weer komt uyt spruyten,
Bomen en Kruiden veelderhand,
Zo in de Steden als daar buyten,
Dat alles in zijn fleur,
En in zijn bloeyzel staat,
Ook Bloemen zoet van geur,
ô Heerlijke fleur!
ô Aangenaam pleyzier!
Dat Godt ons weer schenkt hier.

Het Gevogelte in de Lugt
Dat hoord men nu overal zingen,
De Beesjes ziet men met genugt,
Zeer vrolijk in de Weyde springen,
Ja men ziet abundant,
In Beken en Revier,
De Vissen veelderhand,
Ja men ziet aan alle kant,
Ook met een groot pleyzier,
De Konyntjes loopen hier.

Men ziet hoe dat het Vee hem ga,
 En al't Gedierte te zamen paren,
 Och mogt ik met mijn Silvia,
 In eer en deugden ook vergaren,
 Want schoon men 't alles ziet,
 En heeft zijn lust en wens,
 Zo kan alleenig niet,
 Ook blyven zo de Mens,
 Want Godt het zelfs gebied,
 Dat men na zijn deel ziet.

*Wel Leander wat hoor ik daar,
 't Scheynd of gy zingt van Minne-zaaken,
 Ik meende dat uw zingen waar,
 Hoe heerlijk alles is geschaapen,
 't Is waar Godt heeft den Mens,
 Gepaard in 't Paradijs,
 Al na zijn lust en wens,
 't Is waar Godt heeft den Mens,
 Dit wel geboden aan,
 Maar mag 't ook laten staan.*

Wat kander heerlyker zaak,
 Mijn lieffte Lief op aarden wezen,
 Als dat Man en Vrouw heeft vermaak,
 Met mal' ander in vreugd te leven,
 En zou de Wereld niet
 Geheel ten onder gaan,
 Als 't paren niet geschied,
 Ach Silvia ach ziet
 Op de trouwigheyd,
 Die altijd by my leyd.

De trouwheyd en opregte Min,
 Geloof ik is by u te vinden,
 Maar ik heb in 't paren geen zin,
 Zoekt gy een andere Beminden,
 Ik leef liever alleen,
 En wraak 't aards pleyzier,
 Dat is voor yder een,
 Ik wil leven alleen,
 En kan de vreugden dan,
 Wel hebben zonder Man.

Ach Silvia, ach waarde Maagt,
 Ach wil u zinnen anders wenden,
 Want gy het u op 't lef beklagt,
 Als men verliest Vriend of bekenden,
 En oud van Jaaren word,
 Zo denkt mijn waarde Lief,
 Dat gy u doet te kort,
 En oud van Jaaren word,
 Wie zal u helpen dan,
 Als gy hebt geen en Man.

Leander 'k sta dit alles toe,
 Maar denkt ook wat een Vrouw bezwaaren,
 Die na haar Minnaars raad dan doe,
 Hoe zwaar dat vald het Kinder baaren,
 En dikwils nog een Man,
 Die geen onessen woord,
 In 't minst verdragen kan,
 Ach bennen die niet dan,
 Elendig in 't verdriet,
 Voor mijn ik zoek dat niet.

Och Lieffte wild u dog beraan!
 Neen neen Leander 't zal noyt wezen,
 O Goden wild my dan byftaan!
 Ach komt Aurora uytgelezen!
 Komt spreek een woord voor mijn,
 En helpt my uyt den druk,
 Of ziet ik fterf van pijn,
 Aurora help dog mijn,
 Bespreek mijn Silvia,
 Op dat ik krijg gena.

*Leander wild ftaaken u rouw;
 En roept geen Goden dog te baate,
 Ik wil dan liever zijn uw Vrouw,
 En nimmermeer u niet verlaate,
 'k Neem aan uw trouwe Min,
 Steld al de zwarigheyd,
 Geheel nu wyt uw zin,
 'k Neem aan u trouwe Min,
 Gy hebt mijn Hert doorwond,
 Al tot dit vast Verbond.*

Den Hemel moet nu zijn geloond,
 Mijn waarde Bruyd mijn uytverkooren:
 Gy die my zulken gunft betoond,
 Daar zal ik hebben liefde vooren,
 Zolang den Hemel my,
 En u te zamen laat,
 Eng'lin looft het vry
 Komt Herders maakt een Rey,
 En vlegt een Kranffen gouw,
 Voor Silvia mijn Vrouw.

Cupidoos Kramery,

Voys: *Stild u wreedheyd God der, etc.*

GOeden avond al dat zootje,
 Heer wat is 't hier wonder drok,
 Schrik niet ik ben Cupidootien,
 Koopje nu geen Zwavel-stok?
 Of wat anders uyt mijn Doosje,
 Koopluy keykt mijn Mars vry deur,
 Wilje een blozend Appel-koosje,
 Of een Roosje zoet van geur.

Duyzend andere mooye dingen,
 Heb ik in mijn Gogeltas,
 Wilje Liedjes om te zingen,
 Ik hebze die gy noyt en las,
 Of wil ymand Boekjes koopen,
 Ik heb hier alderhande slag,
 Dat is een Boekje doet eens open,
 Ik wedje noyt niet raarder zag.

't Is het aardig Bruylofts-kosje,
 Veel gezogt en wel gewild,
 Daar zo menig schiander Vosje,
 Heeft zijn tijd dik in verspild,
 Hier is nog een Rariteytje,
 Nompareilie 't is wat raars,
 't Is een lekker snoepereytje,
 Kom, ey lgt eens met de Kaars.

Dat kan men ter deeg beschouwen,
 Want het is wel keykens-waard,

Juffers wilje dat niet houwen,
 Jonker benjer voor vervaard,
 Wel't zijn Heylikmakers-koecken,
 En zy smaken delicaat,
 Loofjet niet! wld het bezoeken,
 Anders vraag't ons Bruydje-maat.

In het eerste Bruylofs-nagje,
 Schaft ik al die lekkerigheyd,
 Juffertjes wel waar na wagje,
 Ik heb u hier wat zoets bereyd,
 Meysjes wistje wat een vetje,
 Wat een vreugd en zoet gelaat,
 Dat'er op het Bruylofts-bedje,
 Van twee Liefjes ommegaat.

Dan een lonkje dan een lagje,
 Dan een vriendelijk zoet gevley,
 Nog een kusje, wel dan wagje,
 Nog wat anders tusschen bey,
 Door't verwisselen van uw bouwen,
 Krijgt gy al die lekkerny,
 Ik kan je't niet genoeg ontvouwen,
 Juffertjes gelooft het vry.

Al die zuykere zoete Roosjes,
 Die den Bruygom d'eerste Nagt,
 Schept uyt Ambrozyne bloosjes,
 Van Bruyds lipjes alzo zagt,
 En je zult te laat betreure,
 Want jou beste tijd vliegt deur,
 Ik blijf jou slaaf & je demeure,
 V'otre z mi v'ot Serviteur.

— — — — —
 NONNETJES-VREUGD.

TE Gent daar staat 'er een Klooster kleyn,
 Daar alle de fyne Nonnen in zijn,
 Van vooren, Van vooren.

Mijn Heer de Rammelaar komt t'avond weer
 Hy brengt 'er wel 17 Rammelaars meer
 Van vooren, Van vooren.

Hy ley het Nonnetje al op een Ton,
 Hy hakte dat 'er de Boom uyt spron
 Van vooren, Van vooren.

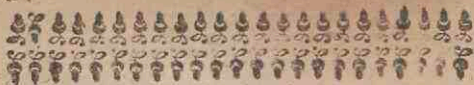
Hy ley het Nonnetje al op een Plank,
 Hy zoende wel zes maal om een blank,
 Van vooren, Van vooren.

Hy ley het Nonnetje al op een Sluys,
 Hy gaf haar wat in haar Kombuys,
 Van vooren, Van vooren.

Het Nonnetje klom 'er de Trappen op,
 De Paap die keek 'er van onderen op
 Van vooren, Van vooren.

Hy ley het Nonnetje op een Blauwe-steen.
 Al was ze Maaget ze bleef alleen,
 Van vooren, Van vooren.

Die ons dat nieuwe Lied heeft gedigt,
 Het was een Kwantje zijn hartje was ligt,
 Van vooren, Van vooren.

CORIDON EN SILVIA.

Stem: *Van de Kwezel.*

WAar blijft mijn Herder,
 Het is al meer dan tijd,
 Ik ga al verder,
 Als hy my had gezeyd,
 De tijd is lang voorby,
 Daar ik zo in de Wey,
 Hem met mijn Schaapjes wagten,
 Of zou dien Herder vry,
 Mijn gunst veragten.

Mijn dunkt van veeren,
 Zien ik zijn Schaapjes staan,
 Wat mag hem deeren,
 Mijn Hert is heel belaan,
 Ik drijft mijn Vee met spoed,
 Langs een klaar Watervloed,
 Tot ginder aan de Heggen,
 Daar ik mijn Coridon,
 In slaap vond leggen.

Ik zal gaan Weyden,
 Mijn Schaapjes aan de Bron,
 Langs de Groen-heyde,
 En laten Coridon
 Slapen in rust en vree,
 Nemen zijn Schaapjes mee,

Tot

Got dat ik weer zal komen,
En zien of hy ontwaakt,
Aan deze Stroomen.

Ô Zoete Droomen!
Wat baat gy my al pijn,
Ik ben vol schroomen,
Waar of mijn Schaapjes zijn,
Waar is mijn Silvia,
Ik zal haar zoeken dra
Of ik haar nog kon vinden,
Hier in het Groene-dal,
Onder de Linden.

Waar zal ik doolen,
Ik vind mijn Schaapjens niet,
Zy zijn gestoolen,
Wat leed is mijn geschied
Mijn Silvia mijn Bruyd,
Is ook te Velden uyt,
Misschien te zaam verllonden,
Door 't vinnig Ongediert,
Als woede honden.

Na wil ik sterven,
Ik mis mijn Vee en Bruyd,
Mijn Hert af kerven,
Ik neem een vast besluyt,
En wil mijn met het Zwaard,
Hier vellen neer ter aard
Hy heeft zijn Hert doorsteeken,
Onder de Linde-boom,
Is hy bezweeken.

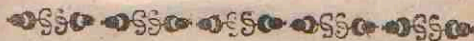
Ik wil gaan keeren,
 Of Coridon ontwaakt,
 Daar ginder veeren,
 't Scheynd of mijn droefheyd naakt,
 Eylaas ik zie de bron,
 Daar lag mijn Coridon,
 Met 't Zwaard nog in zijn zeyde,
 Moet gy ô Herder zoet,
 Om my dit lyde.

Ik ben verslonden,
 En door de Dood verwond,
 Met diepe wonde,
 Om dat ik u niet vond
 Om u heb ik mijn Bloed,
 Gestort uyt liefde zoet,
 Coridon sluyt zijn oogen,
 Zijn doode Mond beklemt,
 Zijn Hoofd gebogen.

Mijn Herder trouwe,
 Sterft gy de dood voor mijn,
 Dat zal my rouwe,
 Ik leef in zwaare pijn:
 Ik wil op staande voet,
 Storten mijn laatste Bloed,
 En als uw Herderinne,
 Mée sterven om mijn Lief,
 Uyt zuyver Miene.

Zy heeft genomen,
 Het Zwaard, wat droeve finert,
 Heeft het met schroomen,
 Gestoken in haar Hert,
 En viel daar by die Bron,
 Neder by Coridon,
 Onder de Linde-bladen,
 Alwaar zy alle bey,
 De doodsnik laden.

De Schaapjens dwalen,
 Alleinig op het Veld,
 Door Bosch en dalen,
 Zy waren heel ontsteld,
 En droevig om de dood,
 Van haar Herder minjoot,
 En haare Herderinne,
 Die t'zaam gestorven zijn,
 Uyt zuyver Minne.

Een Ander.

SChep moet mijn Ziel gy zult verkwikken
 Door traantjes die ik schrey,
 Ey my! mijn snikken
 Getuygen hoe ik ley,
 d'Ombelzing die ik plag,
 Van Philis te genieten,
 Verliet my ach!
 Verliet my dezen Dag.

Vaas

Vaar wel Minnaar ik zal u haaten
 Zeyd zy, en zy vlood heen,
 Ging my verlaaten,
 Haar Hert was als een steen,
 Ik keek haar trotsheyd na,
 Mijn Mond beklemmt door weenen,
 'k Riep Philis sta,
 Ach Philis geeft gena.

Maar ach zy fluyt voor my haar ooren,
 Zy lagt en is verbleyd,
 Ô Spijt 'k moet hooren
 Dat zy een ander vleyd,
 Een aâr leyd in haar schoot,
 Een ander streeld haar Leden,
 Ach wreede Dood,
 Kom rukt my uyt de nood.

Hebt gy niet met u Bloed geschreven,
 Doe u de Pen ontviel,
 Mijn Ziel en leven
 Voor wien ik neder kniel,
 'k Schonk u mijn Lente-blom,
 'k Heb u alleen verkooren,
 Trouwloze kom,
 En haal u Schrift weerom.

Een Ander.

IK wil op Venus Snaren niet meer vedelen
 Want het maakt de Rijkste maar tot bedelen
 Al haar gezoen, Is om de Poen,
 Van Boer, of Edelen,
 Daar is het maar om te doen.

Ik weet mijn Schyven anders uyt te zoetelen,
 Ik heb de zjert van frommelen en troetelen
 Al dat gestreel, Is by mijn keel,
 Wat te verhoetelen,
 Ik hou de strijk-flok van de Veel.

Zoud ik mijn Goed, en Bloed zo verdartelen,
 Neen 'k laat my van de liefde zo niet martelen,
 'k Word voor mijn Geld, Beter besteld,
 Als zo te spartelen,
 Of van Vrouw-venus neer geveld.

Als ik maar eens mag ruyken aan Bacchus
 Kurken,
 Laat ik de Min voor Heydens en voor Turken,
 Ô Koele Wijn, Drank van den Rijn,
 Als ik u mag lurken,
 Veragt ik Minne pijn.

T E G E N - Z A N G .

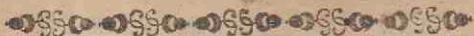
Op Muskadelle droppen.

R O Corale Lipjes,
 Knipjes,
 Strikken,
 Die de Jeugd verkwikken,
 Likken
 Als het zoetste, zoet,
 Wanneer zy staan te bloezen,
 Als de Roozen
 Op Vrouw-venus hoed.
 Zy zijn de Ziel van mijn vermaak,
 Wanneer ik
 Met een snik
 Maar een zoentje van haar kraak,
 Met smaak,
 ô Min, ô Min, ô edele Min,
 Die mijn Hert en zin,
 Terstond naamt in,
 Wat schenk je mijn een vreugd,
 Wat baarje mijn een zoet geneugd,
 Een zoen, twee a drie
 Maakt dat ik geen gevaar,
 Hoe zwaar,
 Dat het is,
 Ontzie, Of vlie.

Weg

Weg dan gy Bacchanten,
Kwanten,
Zotten
In kroegen, of in Kotten,
Rotten
Zy met list te zaam,
Ik wil noyt met u zuypen,
Nog gaan gluypen,
Om u kwade Naam,
Ik spot met al die gekkerny,
En 't gebroet,
Van stoet,
Een Meysje maakt my bly,
Meer als gy
Weg weg dan Wijn, weg dan lasse Wijn,
Die maar reeds pijn,
In 't Hoofd van mijn
Als 'k u drink, baaren doet,
't Is de vreugd, van de Jeugd,
Die mijn hert, vol van liefd' maakt,
Want alleen ons behaagd
Een Maagd
Vol van liefd'
Zeer lief, Voor 't gerief.

Lied van de Vrouwen.

Op een aangename Voys.

WAaren de Vrouwen noyt geschapen
 Wy leefden nog in onze onnozelheyd,
 Men wist van twist, Oorlog, of Wapen,
 Hongersnood, Pest, of Dieren-tijd,
 Want al 't kwaad dat den Man moet verdragen,
 Spruyt alleenig uyt de Trouw,
 Daarom wagt u voor de Vrouw,
 Want de Wyven zijn Mans plagen. (den,

Door een boos Wijf kwam Adam eerst tot Zon-
 Door een boos Wijf, kwam onze eerste pijn
 Zedert die tijd is 'er geen goed gevonden,
 Zoekt waarje wild, zy zijn het maar in schijn,
 Want die de beste wil zijn van de Vrouwen
 Is zo boos en zo fel,
 Als de Duyvel uyt de Hel,
 Daarom wildze niet vertrouwen. (len,

Vlied haar gezigt en wild met haar niet mal-
 Want haare Tong die kweest als een zerpent,
 Door haar gevley is Salomon gevallen,
 Door haar gezigt kwam David in elend,
 Als een Vrouw lieflijk lagt, wild haar meyden
 Want Samzon met zijn kragt,
 Is door een Vrouw gebragt,
 Verradelijk in 't leyden.

Lied van Venus.

Stem: *Van't Speel-Jagt.*

Venus ik heb u trouw gediend,
 En lang bewierookt uw Altaaren,
 Opregt als een trouw Venus-vriend,
 In Lente, en Heeft van mijn Jaaren.
 Hoe menig Vuur heb ik gestookt,
 En op uw Altaar wel doen blaaken,
 En daar het op het dikste rookt,
 Mijn niet ontzien 's Nagts te bewaaken,
 'k Heb uw Tempels dik geweyd,
 Met edel Nat van hooge pryzen,
 Het welk alleenig waar bereyd,
 Om u Godin eer te bewyzen,
 Ik heb dikmaal met mijn bloot' hoofd,
 U Tempel-deuren opgesloten,
 En in u dienst my afgeslooft,
 Maar weynig dank daar voor genoten.
 Waarom dan Venus zo kruel,
 Waarom hou je op mijn te Minnen,
 Je kend mijn trouwe diensten wel,
 Ey brengtze u tog eens te binnen.
 Dan zult gy waarde Koningin,
 My weer als Priester estimeeren,
 En ik zal u als een Godin,
 Mijn trouwe diensten offereeren.
 Tot dat op 't laast de blecke dood,
 De Ziel van 't Lighaam zal doen scheyden,
 En ik bevryd van alle nood,
 Met u Godin mijn zal verbleyden.

Amoreus-Lied.

Voys: *Tranquille Cœur.*

NU vlugt de krijg ten Velde uyt,
 Gewoon de Vrée en Min te haaten,
 Geen Krygsman vlamt hier meer op Buyt,
 Met zijn moetwillige Soldaaten, (lust,
 Komt Amaril, mijn Lief, mijn Engelin, mijn
 Omhelst de vrede en rust.

God Mars en Venus in verbond
 Getreden, doen de Min herleven,
 Dus laten wy ook Mond aan Mond,
 Ons tot het lief vermaak begeben, (een,
 De Krijg die Vrede en Min gescheyden had van
 Is eenmaal af gestreen.

Of hebt gy Mars uw Hart geweyd?
 Kom oorlog met my zonder Zwaarden
 Ik wagt u op een lippe-stréyd
 De waardste en beste krijg op Aarden,
 En lust 't u hier na een Lijf-gevegt van twee
 Kom Liefik waag het mee.

Gy lagt mijn Engel met mijn moed
 En schiet vast pylen uyt uwe oogen,
 Dat kwetsf 't is waar, dog stort geen Bloed
 Maar egter toond het u vermogen,
 Daarom verweerd u vry, mijn lieve vyandin
 Ik sterf, of ik verwin.

Een Ander.

Stem: *Ons Speel-Jagt leydt al ree.*

NEen Kloris neen, uw Minne-gloed,
Zal hier mijn vryheyd niet meer schake.
Ik vlugt al 't betoverend zoet,
Waar mée gy Harten weet te blaken.

Uw oogjes daar de Min uyt straald,
't Is waar zy zijn vol van lieve lonken,
Maar wie in haaren glans verdwaald,
Kan hoe vol liefde, u niet ontfonken.

Uw Boezem als zy zwoegt en speeld,
En vrolijk wenteld op en neder,
Waar in de Min 't vermaak verbeeld,
Dat zy bezit zo zoet en teder.

Blaakt wel mijn Hert en Ingewand,
Maar wat verwin ik met mijn zugten?
Ik raak u naauwelijks met mijn Hand,
Of gy bestaat mijn voort t'ontvlugten.

*Hoe Kloris meend gy dat een Beeld
Van Marmer my dan kan bekooren,
Neen die mijn Hert en zinnen freeld,
Moet ook eens na mijn zugten hooren.*

*En wyl ik zonder Minne pligt
Mijn in u oog niet kan begeven,
Ontvlugt ik liever uw gezigt,
Als dat ik zo gewond wil leven.*

D

Ik min op hoop van weder-min,
 Maar onophoudelik te blaken,
 Dat kan ô wreede Herderin,
 Uw Daph'nis langer niet vermaken.

*Ja streef vry met u orgel-keel,
 Die alle Herten kan veroveren,
 Dat lief en aangenaam gekweel,
 Zal egter my niet meer betoveren.*

*Ik stop het oor voor dat gezang,
 Want in mijn vlamme te verteeren,
 Neen Kloris dat vald my te bang,
 Uw wreedheyd komt mijn pligt my leeren.*

BRUYLOFTS-LIED.

Stemme: *Ey schoonste Nymph.*

EY ziet de Bruyd betulband met cieraden
 Omheynd met Maagde-loof,
 Verlangt om haast haar lusjes te verzaden
 Zy blooft en 't groen word doof,
 Wel Nymphjes ras, wild haar de Koets opsprye,
 Ontbloot het Bed van 't frisse groen,
 Laat daar dees twee haar lusjes voen,
 Stil met haar bye.

Maar holla, zagt laat hem zo gauw niet ko-
 Py zijn geliefde Bruyd, men,
 Dees leffen dienen vaardig waar genomen,
 Band hem de Kamer uyt.

Zo

Zo lang hy niet belooft u zuyker eysje
 Of wat u lust voor zoets begeert,
 Belooft hy 't, hy is de Maagdom weêrd,
 Van 't poezel vleysje.

Is 't Paarte Bed, daarom geen moed verloes-
 Elk stel zijn zinnen scharp, (ren
 Hier is de regte uur van vreugd gebooren,
 Wat speeldme Handje-klap,
 Zagt houwe stiel de Speelnoots zullen 't zeggen,
 Dat zijn twee Borsten vol van geest,
 Die de intree van dat Vreugde-feest
 Wel zullen leggen.

Venus Minne-Lied.

Stem: *Hou Voertman van der Hel.*

O Praal van Venus kroost wiens boezem zou
 niet blaken,
 En vol van liefden zijn, die 't lieflijk Roozen-
 rood,
 Verspreyd op 't Lely-wit van u Albaste kaken
 Mogt zien, ach! wie wenst niet te baden in uw
 schoot.

Al was 't een Heeroos Hert die zag uw Min-
 ne-knippen,
 Die Koraleyne kas vol Paerlen schoon van kleur,
 Hy wenste meê met my te stranden op die tip-
 pen,
 Daar d'Amber het Kanneel toewazemd zoets
 geur.

Als 't Hemels-blaauw torkoys zijn u glansrij-
 ke oogjes, fonkt,
 Daar gy mijn Hert en Ziel in liefde mee hebt ont-
 Veel bruynder als een git, zijn uwe Wijn-
 braauws-boogjes,
 Wie is 't? die u niet mind als gy hem eens toe-
 lonkt.

ô Proef-stuk der natuur laat ons in liefde
 bloeyen, Zwaan,
 Laat my omarmen eens uw Hals wit als een
 Op dat ik zie met lust twee Moerbezien groe-
 yen, (dan Diaan.
 Op het voorwerp van de Min veel schoonder
 Uw Handen blank als Sneeuw verciert met
 lange Vingeren,
 Die tarten Elpenbeen roemrugtig Aard-godin,
 Waar door een Adergank komt blaauwe takken
 svingeren, (van de Min.
 Daar gy de liefde mee, kweekt tot voordeel
 Men ziet een halve Maan op yder Nagel pry-
 ken,
 Van uwe Vingeren, uw Voetjes alle bey
 By Tetis, maat by wie zal ik u vergelyken
 Want gy zijt een poitret Godin en Schildery.
 ô Goden 't tafereel getroffen om 't Minne
 't Is 't minste van mijn pligt, dat 'k roem die
 Maagde-struyk, (de zinne,
 Daar d'ingang is van Mirth, die my ontfonkt
 Mijn Ziel staag hangen blijft als in u Goude
 pruyk.

Een Ander.

Toon: *Coruante Monsieur.*

HOe zoet is 't,
 Als de zoete Min,
 Door Kusjes werd gebluft;
 Nog zoeter is de Trouw,
 Door zoete lusjes,
 Tussen Man en Vrouw,
 Op 't Egte-bed,
 Waar is 'er weeld
 Gevonden? die meerder wellust teeld
 Als daar mijn Ziel,
 En Merg en Been,
 Door liefd' smelt en end in een.

Zo gaat het mijn,
 Mijn Rozemond,
ULipjes die verschaffen
 My, meer wellust
 Als ik in de knipjes
 Van het overmals Robyn,
 ô Heylzaam
 Tijdverdrijf
 Gelyk een, kille Mossel hangen blyf,
 Maar wat is zulk
 Een zoet, als roet
 Wanneer, men 't zoetst derven moet.

Maar als ik in,
 Uwe open schoot,
 My levend mag begraven;
 Ô Gewenste Dood!
 Die my al levend'
 Tot de weelde nood,
 Die Venus
 Tot Minne-loon
 Schonk, aan de inschoonheyd
 Gadelooze Adoon;
 Daar 'k hol'er bol in gly,
 Tot ik verfik in lekkerny.

Ooftindies-vaars Lied.

Stem: Als't begint.

DAar zalder een Scheepje van vooren de
 paalen
 Van Amsterdam varen; om Peper te haalen,
 Zo wijd over Zee, Zo wijd over Zee:
 Die wakker wil kaliffen mogen nog mee.

Die wakker wil kaliffen moeten verkiezen
 Te varen of schandig haar eer te verliezen,
 Het beste van twee, Het beste van twee,
 Die wakker, &c.

Al die na Vader nog Moeder niet vragen,
 Die moeten daar flagen en stooten verdragen
 Al doet het haar wee, Al doet het haar wee,
 Die wakker, &c.

Iffer nog ymand, eer dat wy af steeken,
 Die mée wil varen, die kander nog spreeken,
 Ons Scheepje leyd ree, Ons Scheepje leyd ree,
 Die wakker, &c.

Hier mede zo fcheyne ons Zeyltjes te
 zwellen,
 Daar mede zo gaater dat Scheepje aan 't hellen,
 Dit gaat na de Zee, Dit gaat na de Zee,
 Die wakker, &c.

Vaard wel Jonkmans, die zig van schoone
 Vrouwen,
 Van Dronke drinken en speelen kan houwen,
 Die leeft hier in vree, Die leeft hier in vree,
 Die wakker wil kaliffen moeten in Zee.

Huwelyks-Zang.

Stem: *Ha preusche Nymph, &c.*

AL weer aan 't ouwe houwe Trouwen,
 'k Weet geen mouwen aan dees pels,
 't Zy Hansje, Fransje, Tijs, of Bouwen,
 Met Grietje, Kniertje, of mooy Els,
 Ey, hoor eens Pleuntjen
 Mijn eygen Kornuyt,
 't Is 't ouwé deuntjen,
 Ik zeg 't overluyt
 Hier is af weer een Bruyd.

Alweer vier voetjes op een Bedde!
 Mijn Kammeraatje hoor een reys,
 Ik wil wel om een Daalder wedde,
 Grietje heeft geen Bagyne vleys:

Een zoete trootier
 Die neemt zy nu aan,
 In 't egte Klooster
 Wil zy nu ook gaan,
 Daar twee paar Schoentjes staan.

Ik moet dat Schaapjen hooglijk pryzen,
 Dat zy haar begeeft in den Egt:
 Wie kan haar meer vriendschap bewyzen,
 Dan zo een Vryer, zo een Knecht?

Hy dan de Pater,
 'k Wed zy haast gewend,
 En zy de Mater,
 Beyd in een Convent,
 Is dat niet excellent?

Allang genoeg alleen geslapen,
 Zonder te worden omgekeerd,
 Het eerste Paar van Godt geschapen,
 Hebben 't allebey gehanteerd,

Wie kan 't ook haaten,
 Het noodwendig goed,
 Wie kan 't ook laten
 Dat men geern doet,
 Want 't snobb'len is zo zoet!

Een Ander.

Stemme: *Van Theunis.*

BRegje was leest heel belust,
 En begeerig om te Trouwen,
 Zy liet haar Moertje noyt in rust,
 En zong zonder op te houwen:
 'k Hou het met onzen Theunis,
 'k Hou het met onzen Theunis,
 Ik zeg het hem na, tot zijnder eer,
 Dat hy op 't zoenen niet deun is.

De Moer die sprak wel malle Bregt,
 Wil je ons Theunis minnen,
 Ja Moer, 't is zulken reynen Knegt,
 Hy speeld staag in mijn zinnen,
 'k Hou 't met onze Theunis, &c.

Laastmaal ging ik door het Gras
 Met hem heel zoetjes wandelen,
 Mijn dogt ik in den Hemel was,
 Zo wist hy my te handelen,
 Ik hou 't met onze Theunis, &c.

Als ik denk om de lonkjes zoet,
 Die hy schoot van ter zyen:
 Ik krijg een grilling door mijn bloed,
 Ô! 'k Mag de Knegt zo lyen:
 Ik hou 't met onze Theunis, &c.

Al kwam de grootste van het Land,
 Met hooge Eede zweeren,
 Dat ik zou wezen zijn eygen Pand,

Ik zou hem niet begeeren,
 Zo hou *k het met onze Theunis, &c.
 Dus Moertje laat het mijn zog toe,
 Dat ik mag Theunis krygen:
 Al maakte je 't my nog zo moe,
 Ik wil en zal niet z'wygen,
 Te roemen van ons Theunis,
 Te roemen van ons Theunis,
 Daar zing ik of met groote lof,
 Dat hy op 't zoenen niet deun is.

LAURAAS DROOM-LIED.

Op een aangename Voys.

LAura zat laaft aan de Beek
 Onder 't schaduw van Elze-boomen,
 Zagjes zy in 't Water keek,
 Is daar op in slaap gekomen,
 En begoft heel zoet te droomen
 Van de Liefde van de Min,
 Slapend is zy neer gezegen,
 Met haar boezem los ontregen,
 Lag mijn schoone Veld-Godin.

Wijl zy daar alleenig zat
 Ging ik by haar neder zitten;
 Mits ik na haar Borsjes vat,
 Roept mijn Laura wat is ditte,
 Ach mijn Boezem brand van hitte!
 Hier mée zijgt zy weder neer,
 En begint op nieuw te droomen
 Zo je wild zo meugje komen,
 Neen, ô! neenhet krenkt mijn eer. Mits

Mits neem ik een hand vol groen,
 't Geen doormengeld was met Roozen;
 Laura roept wat wijle doen,
 Ik begin van schaamt te bloezen,
 Daar gaat zy een zugje loozen,
 Vald weer zoetjes neer in 't Gras
 Och ik ben door Droom bedrogen
 Riep zy met besloten oogen,
 'k Meen ik zonder Maagdom was.

Kers-Lied.

Stemme: *Als 't begint.*

O Kersnagt! schoonder dan de Dagen,
 Hoe kan Herodes 't Licht verdragen?
 Dat in uw Duyfsternisse blinkt,
 En word gevierd en aanbeden:
 Zijn hoogmoed luyfterd na geen reden,
 Hoe schel die in zijn ooren klinkt.

Hy poogt d'onnoosse te vernielen,
 Door 't moorden van onnoosse Zielen,
 En wekt een Stad en Land geschrey,
 In Bethlehem en op den Akker,
 En maakt den Geest van Rachel wakker,
 Die waaren gaat door Beemd en Wey.

Dan na het Westen, dan na 't Oosten,
 Wie zal de droeve Moeder troosten?
 Nu zy haar lieve Kinders derft?
 Nu zy die ziet in 't Bloed versmooren,
 Al eerze nauwlijks zijn Gebooren,
 En zo veel Zwaarden rood geverft.

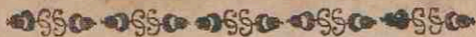
Zy ziet de Mellik op de Tippen
 Van die bestorven bleeke Lippen,
 Gedrukt nog versch van 's Moeders Borst;
 Zy ziet de teere Traantjes hangen
 Als Dauw, aan druppels op de Wangen:
 Zy zjetze vuyl van Bloed bemorft.

De Winkbrau dekt naauw met zijn boogjes
 Geloken, en geen laghende oogjes,
 Die straalden tot in 't Moeders-hert,
 Als Starren die met haar gewemel
 Het aanschijn scheppen tot een' Hemel,
 Eer 't met een Mist betrokken werd.

Wie kan d'elende en 't jammer noemen
 En tellen zo veel jonge Bloemen,
 Die doen verwelkten, eerze nog,
 Haar frissche Bladeren ontkooken,
 En lieffelijk voor yder rooken,
 En 's Morgens dronken 't eerste zog.

Zo veld de Zeys de Kooren aaren,
 Zo schud een Buy de groene blaaren,
 Wanneer het stormt in 't wilde Woud;
 Wat kan de blinde Staatzugt brouwen;
 Wanneerze raakt in 't misvertrouwen?
 Wat luyd zo schendig dat haar rouwd.

Bedrukte Rachel schort dit waaren,
 Uw' Kinders sterven Martelaaren,
 En eerstelingen van het Zaad,
 Dat uyt uw Bloed begint te groeyen;
 En heerlijk tot Godts eer zal bloeyen,
 En door geen wreedheyd dog vergaat.

RATELAARS-LIED.

Stem: *Daar waaren drie Boerinetjes.*

Vryers wilje met my gaan,
 Ik zal u brengen daar zy staan,
 Die uw by duyster Nagten
 Zo vlytig staan te wagten,
 Gaat niet voorby gy zijt gezien,
 Treed vry rasin, de Klok het Tien.

Wel zoete Juffertjen hoe staat gy dus,
 Zijt gy zo weygerig voor een kus,
 Al ben ik een oud Klapper,
 Ik ben nogtans geen snapper,
 Ik klap, maar ik snap van mijn zelf,
 Dus wild u haasten, de Klok het Elf.

Kuft vry zo dikwijs dat het klapt,
 Maar wagt dat gy u vreugd versnapt,
 Schoon dat ik ga by donker,
 Nogtans ken ik wel een Jonker,
 Die hem gaaren met een Meysjes Rok
 Dekt dat hy sweet Twaalf het de Klok.

Zoete gezelschap weest verheugd,
 De Ratelaar ziet gaaren vreugd,
 Al kost hy u beklappen,
 Hy zal van u niet snappen,
 Hy is van Hout nog ook van Steen,
 Dus lustig vrolijk, de Klok het Een.

Jonge Juffertjes als je word gevrijd,
 Ziet datje niet te spijtig en zijt,
 En wilder niet mée jokken,
 En wild de Karsjes plokken,
 Alsze zijn rijp, zo doet mee,
 Toeft niet te lang, de Klok het Twee.

Als je jou lusjes dan hebt gevoed,
 't Is tijd dat je 't nog eensjes doet
 En wild het nog eens wagen,
 't Zal nu wel haast gaan dagen,
 Als je niet kund, zo weet ik wie
 Nog wel eens wil, eer de Klok het Drie,

De Nagt verdwijnd, den Dag komt aan,
 't Is tijd dat ik naar Huys zal gaan,
 Gy zwak vermoeyde knaapjes,
 Rijft uyt uw zoete slaapjes,
 Kom gaat met my en maakt goed gier,
 Eer men u knipt, de Klok het Vier.

KRELIS JOOSTENS VRYERY.

Stemme: *O Sulleman, &c.*

WEl Kniertje mijn hartje dus byster te lopen,
 Wel hartje mijn schaapje, dat zou ik niet
 hopen,
 Ik vierje, ik vryje, ik minje, zie deer,
 Van je Hoofd tot je Voetjes, ja van tot 't Heer-
 tje neer.

Ey

Ey zoeties ! steet stil tog , hoe binje dus
jagtig ,

't Is Krelis , wel Meysje , nou weest niet te
kräftig ,

Gut wistje men roosje hoe 't Hart nee je haekt ,
Je zeyde wel Krelis ons Heyl'k is gemaekt.

Ik eet niet een Eytje , ja ik bak niet een
Koekje ,

Of ik wensch je de hellest terstond in een doekje ,
Of heb ik wat Leruyt , wat Stremis of Prut

'k Gun jou strak de helft van elk Lepel die 'k nut :

Wat mienje of 't Jok is , neen 't zeper niet
Kniertje ,

'k Heb nog wel wat Wafels moy in een
Pampiertje ,

Dat gaf men ons Tryn lest , ik heb het ge-
spaerd ,

En dus in men Zak wel agt dagen bewaerd.

Kijk 'k zorg zo (dat zeg ik) al wasje men
Wijfje ,

Kom eetje dat beetje nou moy in je Lijfje , .

Al isf niet veel , je ziet hoe ondieft

Men zoete Knie Teunis , dat Krelis je lieft.

Gut wistje hoe 'k 's Nagts in men Droom
met je om gee ,

Ik heb dan zulken deun , dat ik zelfs schier ston
ste ,

Ik zoenje , ik zabje , Ik vatje be get ,

Byje Buyk , byje Borsjes , 'k heb zulken pret.

Ik

Ik stommel, ik douwje, ik geefje een praetje
 Ik kijk in je keertje van blaedje tot blaedje,
 Ja 'k heb Vrouwe zoetheyd zo lang als ik slaap,
 Maar waekend, wat isser ik keyk als een Aep.

Dan denk ik gans leyde die Kniertje mogt
 spreken,
 Al wasse as een bakstien ik zouze nou breeken,
 Wat zegje mijn bekje, Knier Teunis, wel
 nouw,
 Zie deer deuze Koek geeftje Krelis op Trouw.

De verandering 's Werelds.

Stem: *Schoonste Nymph.*

Die de Wereld wel in ziet,
 Zy is niet,
 Als een woeste Zee vol baaren,
 Ach! de Wereld is een Klip,
 Die het Schip,
 Na de duyflere grond doet vaaren.
 't Schip gelijk ik by den Mensch
 Die zijn wensch,
 Gaat in 's Werelds lust gebruyken,
 's Werelds vreugden is een Klip,
 Die het Schip
 Na de duyft're grond doet duyken.

't Pry-

't P'rykel dat zijn Ziele wond
 Is de zond,
 Zonde zijn de woeste baaren,
 Rijkdom is haar Ebb' en Vloed,
 Die 't gemoed
 Met haar golven komt bezwaaren.

Hoe verkeerdlik is den Mens
 In zijn wens?
 Zoekt op Aarden 's Werelds lusten,
 Maar de wisse Dood ons leerd:
 Hoe 't verkeerd
 Als de Ziele zoekt te rusten.

Hemels Prins, gund my alleen
 Te betreen,
 Wegen die mijn moede leden,
 (Door 't gezelschap van de deugd)
 Na de vreugd:
 Van des Hemels eeuwigheden.

B O E R E - D E U N.

Stemme: *Hebbenze dat gedaan.*

HEy hoe is 't hier, Het lijf vol Bier,
 Wel Gy - oom binje dronken, Binje &c.
 Wel legje dus voor 't mooie Vier,
 En doeje niet dan ronken,
 Gut dit is te slegt, Maetje, maetje,
 Gut dit is te slegt, Voor zulken kneegt.

Na

Nu lustig op, Nu lustig op,
 Komt by de brave bazen, Brave &c.
 En helpt haar 't Rotterdamze zop:
 Drinken uyt volle Glazen,
 Repje als een Man, Oogjes open,
 Repje als een Man, Die 't alles kan.

Hier's Jaap en Teun, met Brank en Pleun,
 Kees Bruyn, en 't Weertje Slinken, Weert. &c.
 Al 't Volkje van ons ouwe deun,
 Met jou zo willenze drinken;
 Hoord hoe yder woeld, Gysje, Gysje,
 Hoord hoe yder woeld, Ende krioeld.

Hoord by my keel, Geurt strijkt de Veel
 Zie daar wil Teunis danzen, Teunis &c.
 Kijkt dat is een lustige krabbriol,
 Hy kan als groote Hanzen,
 Kyere dat's een sprong, Heer hoe kan hy
 Kyere dat's een sprong, Van zo een Jong.

Wat zo mijn vaar, Ziet op 't is raar,
 Ligt op jou slapige oogjes, slapige &c.
 Ik breng u Borst treê in 't gelag,
 Elk een hand een Glas, Schoontjes schoontjes,
 Elk een hand een Glas, Ik noyt zoeter was.

Lied van ROZEMOND.

Stem: *Als't begint.*

Lestmaal in 't krieken van den Dag,
 Uyt Jagen zoud' ik gaan,
 Zo dra ik Bosch-waard inne zag,
 Vond ik een Maaget staan,
 Treed voetjes, treed wat naar,
 Tot dat gy komt by haar,
 Ach Rozemond,
 Vind ik u hier alleen?
 Met veel klaagjes en geweën;
 Hoe of 't komt? zy is alleen.
 Ach! daar hoor ik haar lieve keel,
 Eens zingen overluyd,
 Mogt ik nu maar eens met mijn Veel
 Of met mijn Jagers-fluyt
 Vermeyden eens by haar,
 Met zoet Gespel en Snaar,
 Ach! wat een vreugd
 Zou my dat zijn, als wy
 t'Zamenzaten, zy aan zy,
 In mijn droefheyd wierd ik bly,
 Daar ginder komen Winden aan
 Daar is een Jager by,
 Ai Goden! helpt my nu dog staan,
 Ach Hemel! staat mijn by,
 Mijn Rozemond, vlugt niet,
 Ziet eerst, wie dat gy ziet,

Als

Dronkemans-deun.

Stem : *Lacquay, Demande a Nicolas*

TOen eerstmaal my de lust began
 Van 't Glaasjen, en de Kan,
 Toen kon ik als een Man
 Wel drinken, 't heeltje, en 't halfje
 'k Was gerust, 't hartje zonder zorg,
 En de lust meste my als een Kalfje
 Want ik dronk, Want ik dronk,
 Ik dronk op Pand' en Borg.

Maar toen ik voor mijn tijd-verdrijf
 En tot vermaak van 't lijf
 Ging slapen by een Wijf,
 Verloor ik lust, en leven:
 'k Was zo haast nimmer in de Kroeg;
 Of ik wierd van het Wijf bekeven,
 En ze riep, En ze kreet
 Als of de Droes haar joeg.

Wel Jan wat Duyvel doeje hier,
 Een heelen Dag te Bier,
 Te hangen over 't Vyer,
 Gaat t'huys en schikje aan 't Werken;
 'k Sprak een woord, en zeyde gaat heen
 Zy verstoord, liet haar Hooftje merken
 Neen 'k en wil, Neen 'k en wil
 Niet gaan, bruydzelver heen.

't Is waar, Moer Trijn, MoerKous, Moer
 Ik zie hoe and're Mans (Jans,
 Een gantschen Dag bykans
 Al met de Kannen klinken,
 Zouje dan ook altemet een reys
 Jou Man niet eens laten Drinken,
 Schaam jou Trijn, Schaam jou Trijn,
 Jou vuyle stukke vleys.

Toen was 't jou Schelm, jou Fielt, jou Guyt,
 Voort bruyd ten Huyzen uyt,
 Of ik bruyje op jou Huyt,
 Jou Moordenaar, van Vrouwen,
 'k Stont en keek, als een Stront in 't Sneeuw,
 Zulk gepreek kwam my van het Trouwen
 ô Die pry! ô Die pry!
 Zag mijn aan als een Leenw.

Ik zey, wat Duyvel, en ik zwoer,
 Wat bruyd mijn deze Hoer,
 Gaat t'Huys en zoenje Moer,
 Jou eerlooze verken,
 Wel wat 's hier, jou verbruyde Trijn,
 Ga 'k te Bier, 'k moet 'er weer voor werken;
 Want ik drink, Want ik drink,
 Ik drink, niet als van 't mijn.

Maar nu zo leef ik weer gerust,
 In deze nieuwe lust
 En heb mijn brand gebluft
 Als met een Vrouw der Vrouwen,
 Maar helaas wat een zwaar verdriet,
 'k Zag mijn Trijn wel onder d'Aarde douwen,
 Maar

Maar de Kan , Maar de Kan ,
De Kan en zag ik niet.

Zijt welkom nobele Toebak,
g'Hebt zo lang u gemak
Gehouden in mijn zak ,
Engy ô waardste Pyntje !
Wel te pas vonde ik u hier
Draagt dog rouw , om mijn lieve Tryntje
ô Toebak ! ô Toebak !
Toebak en beste Bier.

Op de PEKEL-HARING.

Stem: *Quil est bon, bon, bon.*

Haring is zo bon , bon , bon ,
Om eens op te drinken ,
Za ontfleekt de Ton , Ton , Ton ,
Laat de Beekers klinken ,
Daar , daar , daar hebje van het Nat ,
Drinkt vry , daar is nog meer in 't Vat.

Maatje dat geld jou , jou , jou ,
Zo een proper teugje ,
Wijertweetjes , nou , nou , nou ,
Elk drinkt zen meugje ,
Drie , drie , maakt een Klaver-blad :
Drinkt vry , daar is nog meer in 't Vat.

Daar

Daar was droogte, ja, ja, ja,
 Geefje 't zulken neepje:
 Schenker kom, kom, dra, dra, dra,
 Brengt ons vogt uyt 't Scheepje:
 Zo, zo, zo, wel bekomje dat,
 Drinkt vry, daar is nog meer in 't Vat.

't Steertje moet 'er by, by, by, by,
 't Zal te beter klemmen
 Pekel-haaring, wy, wy, wy,
 Doe jou lustig zwemmen,
 Za, za, za, Vrienden haastje wat:
 Drinkt vry, en laat geen Bier in 't Vat.

't Vaatje rommelt, och! och! och!
 't Kraantje wil niet loopen,
 Heeft de Brouwster nog, nog, nog,
 Jaze zou ik hoopen,
 Wy, wy, wy, zingen overluyd:
 Ons Paters-vaatje dat is uyt,

Een Boekverkoopers Gezelschap, 't
Oude in 't Nieuwe-Jaar drinkende, zong.

Stem: *Het best op Aard &c.*

Wie zou met my niet lustig vrolik zijn
By lekkere knap, en frisse Franse-wijn,
En Glaasjes tot de boorden vol geschonken
Ik voel mijn geest in vrolikheyd ontfonken,
Geen zorg ontruft mijn blyde en vrolik hart,
Dat alle ramp en treurigheden tart.

Lang leef den Druk, en Boekverkoopery,
In Hollands Kroon, de Paerel aan het Y:
Op dat wy hier in vreugde weer vergaaren
Lang leeft die Konst gevonden aan 't Spaaren
Die ons de Knap en lekker Wijntje geeft:
Lang leeft die Konst, waar door Vrou Pallas leeft.

Za drinkt dan aan den eene voor den aar,
Met Glas op Glas tot in het Nieuw'-Jaar,
Spijt hun die ons die vrolikheyd benyden,
Dus leven wy in dees bedroefde tyden
In hoop, dat wy hier namaals door de Druk
En 's Hemels gunst, verkrygen meer geluk.

E

ZANG

ZANG AAN KLORIS,

Stem: *Doelwit van mijn Min.*

NEen Kloris, neen mijn hart,
 Hoe zeer van Min gedreven,
 Wil in verliefde smart,
 Niet hoopeloos meer leven:
 Heb ik u mijn Min gegeven,
 Waarom die zo lang gezart?
 Als ik u vol vuur kom kussen,
 Moestje weer mijn vlammen blussen,
 Of ik hou, Of ik hou
 Ook mijn gemak,
 En geef uw Min de zak.

Gy weet, waar op ik doel,
 Als ik van liefde dronken,
 Door 't heete Min-gewoel
 Mijn leden voel ontfonken,
 En het vuur van uwe lonken,
 Door mijn Hert en Ad'ren voel;
 Wilje voor my dus ontsteeken,
 U niet buygen na mijn smeeken,
 Stort dan ook, Stort dan ook
 Voor mijn playzier,
 Geen Olie in mijn Vyer.

Een kusjen Engel-lief
 't Is waar, kan my vermaaken,
 Maar 't speeld ook voor een dief,
 Om dus mijn Hart te schaken,
 En mijn Ingewand te blaken,
 Met een heele Minne-grief,
 Dus altijd gewond te wezen,
 Zonder oyt te zijn genezen,
 Denk niet dat, Denk niet dat,
 Ik door de Min
 Wil kwijnen droef van zin.

Neen 't is genotg gevryd
 Gestreeld en aangebeden:
 Mijn lust wil geen meer tijd,
 Ze is lang genoeg bestreden,
 Laat mijn liefd u overreden,
 Of je raakt u Minnaar kwijd,
 'k Wil de Min zo duur niet koopen
 De tijd is nu al te veel verloopen
 Neen ik moest, Neen ik moest
 Als gy me kust,
 Mijn vlam ook zien geblust.

92
T H I R S I S

Z A N G A A N I S I S.

Stem : *Tranquille Cœur.*

Vliegt Minne-zugjes, Vliegt weer heen
Op vleugels van de Wind gedragen
Om I S I S, die ik Min alleen,
De smart mijns eenzaamheids te klagen.
Vliegt heen, en zegt haar, hoe my dart'le
Minne-lust

Diend in haar arm gebluft.

Zy is 't alleen die my vermaakt ;
Na haar alleen is mijn begeeren :
Het vuur dat mijnen boezem blaakt,
Doet haar alle and're liefde weeren
Geen Min vermaak, geen zagt gestreel, hoe
teer, en zoet.

Dat my als 't haar voldoet.

Haar liefde is trouw, en zonder erg,
Zy voeld daar van het liefbewegen
Wanneer het lustig Valkenberg, †
Ons nood op haar verliefde wegen :
Gaat heen dan zugjes gaat, de zoete Lentē-tijd
Nood ons ten Minne-strijd.

† *Den Wandelhof te Breda,*

Zang van 't Mennoniste Susje.

Stemmet: *Als 't begint.*

IK vryden op een tijd, een zoet Menniste
zusje,

Dien ik zeer loffelijk, kwam groeten met een
kusje:

Maar wat ik deed' was wind, zy zey by Ja en
Neen,

Djt vryen krenkt mijn eer, ik bidje gaat dog
heen.

't Is ons Susters niet geoorloft te verkeeren
Als by het fijnste Volk, by Broeders van ons
Leere,

Ik klaagde van mijn brand, ik kermde van mijn
smart,

Ik zwoer haar liefde was gemetzeld in mijn
hart.

Maar wat ik deed of niet, ik kon haar niet
bewegen,

Ik sprak nauw of zy wist daar een Schriftuur
plaats tegen,

En daar meê dreef zy my gelijk de wind de
pluym,

Want ik wist daar niet af, zy kon 't al op haar
duym.

z'Had Mozes in haar hoofd , z'had David
 opgegeeten ,
 z'Had in haar breyn gebouwt een Klooster vol
 Propheeten ,
 En al d'Apostelen die woonden in haar lijf ,
 Ik dogt , St. Velten speeld met dit geleerde
 Wif.

Zy en zag niet aan my of 't schein haar te
 mishagen ,
 Dan was mijn Hayr te lang , dan al te weyd
 mijn Kragen
 Pouvrette al te weyd , het Stijfzel al te blauw
 Dan was mijn Broek te weyd , dan 't Wambus
 al te nauw.

Elk kouze-band te lang , 'k had Roozen op
 mijn Schoenen ,
 In 't kort zy maakte zond , zo Wereldschen
 Man te zoenen ,
 Wel goede avond dan Juffrouw , zeyd ik
 en zy ,
 Gaat in des Heeren naam , zijn wijsheyd blijft
 u by.

't En was niet lang daar na , ik kwam weer
 by haar treden ,
 Veranderd by in spraak in wezen en in kleden ,
 Mijn Mantel was gants slegt en zwaar mijn
 Hayr gekort ,
 Mijn wit gesteven Kraag , zo plat gelijk een
 bort.

Op al mijn Kleeren zat niet een uytwendig
koortje,

En daar kwam uyt mijn mond niet een onhe-
lijk woordje,

Vreede zy deze Huyze, zeyd' ik en ik zag,

Gelijk Sint Steven deed doen d'Hemel open
lag.

't Wit van de oogen om hoog: ik noemde
haar niet als Sufter,

Doen stelde zy zo 't schein haar Hartje wat
geruster,

Ik las haar altemets een schoon Capittel voor

En leyden haar niet als van Godtsdienst aan
het oor.

Dus kroop ik in haar gunst, zy toonde haar
wat blyer,

En ik wierd metter tijd, wat stoutter en wat
vryer,

Eens nam ikz' in den arm, en zey ik wil het
doen,

By Ja en Neen, en gaf haar op zen Fries een
zoen.

Doe bloosde zy kwanzuys, en zey, ey laat
dat wezen,

Men moet het klappen van langtongde Men-
schen vrezzen,

Ik zwoer haar dat ik wel zo heymelk en ze-
creet

Was als de Nagt, en zy voorzeker datje 's
weet.

T H I R S I S

Ik wil de Keers uyt doen, ô zweerd niet zy-
ze trouwen,
Doe uyt de Kaars op dat gy uwen Eed mogt
houwen,
Doe knoffeld' ik rondom in 't duyfter tot ter
teyd,
Dat ik een Bedde vond, ik nam haer aan mijn
zeyd.

En zy voorwaar mijn Lief, hier willen wy
met lusten,
In vrolijke geneugt van avond t'zamen rusten
Zweerd gy voorwaarzey zy? daar ik u zo ver-
maan,
ô Broeder had gy niet dien zwaaren Eed ge-
daan.

Ik had om al de Wereld by u niet willen ko-
men,
Maar uwe stoutheyd isten besten af genomen
Zo komt gy dan zeyd ik? ja zeydz' alis't my
leed,
Ik kom om dat gy niet zou breeken uwen Eed.

 Amoreus Liedeken.

 Stem : *Als't begint.*

IK klom 'er den Boom al op,
 En die mijn te hooge was,
 De Takjes braken aan stukken,
 En ik viel in het Gras,
 En met een kwam daar mijn zoete Lief aan
 reyden.

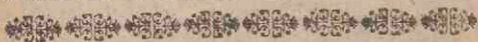
Lief wild gy met mijn reyden,
 Lief wild gy met mijn gaan,
 Ik zalder jou heenen leyden,
 Daar de geele Goud-roosjes staan,
 En daar zal ik jou trouwe tot mijn Vrouwe.

Ik wilder niet met jou reyden,
 Ik wilder niet met jou gaan,
 Mijn Moeder zouder mijn schelden,
 Mijn Vader zou mijn slaan,
 En ik zou also zeer geslagen worden.

Waarom zou Moeder jou schelden,
 Waarom zou Vader jou slaan,
 Gy hebt de geele Goud-roosjes,
 Voorwaar geen leed gedaan,
 Gy hebt u certje also wel behouwen.

Ik lag 'er te Nagt en sloop,
 Al in mijn zoete Liefsarm,
 Ik moest 'er wederom uyt,
 Hey 't was heet, 't was koud, 't was warm,
 Van de alderlieffte moest ik scheyden.

ô Scheyden bittere scheyden,
 Als het immers wezen moet,
 Hoe noô is 't dat wy scheyden,
 Al van dat 's harten-bloed,
 En hoe noô is 't dat wy scheyden van de Liefste.

G E Z A N G.

NU weest verblijd, Jong-hert, in zoetig-
 heden,
 Nu weest verblijd in deze Lente-tijd,
 Nu wel aan, *bis* Laat ons vrolijk zijn en te
 vreden,
 Nu wel aan, *bis* Want de blijdschap kan niet
 schaan.

Wat zou het zijn als men voor weynig uren
 Wat zou het zijn? te leven in die pijn,
 Daar het zingt, *bis* Dat 'er naau vliegt of weet
 te duuren,
 Daar het zingt, *bis* Dat het nog pas daar henen
 springt.

Ay zie hoe bly staat alles nu te pryken,
 Ay zie hoe bly! wat haald in vreugd daar by?
 En het lagt, *bis* U uyt die staat aan te kyken,
 En het lagt, *bis* Om uw die dit niet en agt.

Lied van Cupido.

Op een aangename Voys.

S Tild u wreedheyd Godt der Minnen,
 Waarom zijt gy nu zo straf,
 Doorziet eens mijn Hart van binnen,
 Hoe dat ik geraak in 't Graf,
 Haar abzentie doet my sterven,
 Gaat eens vry in uw gemoed,
 Waarom doet gy my dus derven:
 Die geen die ik Minnen moet.

Zy is zoet en fray van reden,
 En heeft daar by goed verstand,
 Zy blinkt uyt door haare zeden,
 Zy zingt met een fraye trant,
 Laat ik haar niet langer derven,
 Cupido kleyn Venus-wigt,
 Of gy doet mijn haastig sterven,
 Als ik mis haar zoet gezigt.

'k Buyg ootmoedig voor u neder,
 Ey toond dog medogentheyd,
 Aanziet eens mijn Hert hoe teder,
 Daar zo lief gekluysterd leyd,
 Goôn! wild haar dan ook bewegen,
 En my helpen uyt de pijn,
 'k Bid laat my niet verlegen,
 Ik zal u altoos dankbaar zijn.

Zal uw wreedheyd nimmer enden,
 Waarom is 't dat gy my kweld,
 Of zoekt gy my straks te zenden,
 Naar het Elizeefche veld,
 Hebt gy lust in mijne smerten,
 Moet ik blyven zonder haar,
 Wel zo zal aanstonds mijn Herten,
 Haaken naar een Doods gevaar.

Gezang van Daphne.

Op een aangename Voys.

DOen Daphne d'overschoone Maagd,
 Van Apollo haar vlugt nam ten Bessche-
 waard in,

En van hem snel wierd nagejaagd,
 Toe liep hy, en riep hy, ô schoone Godin!
 Toest wat, toest wat, weest niet verbolgen,
 Ey waarom loopje? uw zelve bezind,
 Leeuwen nog Beeren, nog Tygers u volgen
 Maar 't is Apollo, die u zo bemind.
 Wild u erbermen iet,
 Agt gy mijn kermen niet,
 Laat gy mijn Godheyd dan in de ly,
 Heb deernis. ô Daphne! heb deernis met my.

De geen daar gy zo schuw voor vlugt,
 Is Harder nog Kinkel die 't Vee hoed of weyd,
 Maar 't is een Godt die door de Lugt,
 De gulde glans van zijn straalen uyt spreyd,

Den

Dén Opperfte Jupiter is mijn Heer Vader,
 Klaros, Delphos en Tenedos ftaan,
 Tot mijn gebied en bevel allegader,
 Ik ben de Zon, mijn Sufter de Maan,
 Kruiden en Bloemen,
 Die ik na u te noemen,
 Zie lokken mijn ftraalen alleen uyt d'Aard,
 Mag dit u niet lokken! ô Schoone bedaard.

Noyt word ik Oud, ftraag blijf ik Jong,
 Mijn Hayr en vergrijft noyt maar blijft even
 geel,

En dat mijn ftem; wanneer ik zong -
 By de negen Muzen, en 't Spel van mijn Veel,
 U (ô mijn Daphne!) mogt komen ter ooren
 Dat gy zo lang u loopen eens liet,
 'k Zou buyten twijffel uw Hartje bekooren,
 Om mijn te helpen uyt mijn verdriet.
 Och hoe gerusjes wou,
 Ik dan met kusjes jou
 Liefjes onthalen als een Godin,
 Nu Daphne ftaat, Daphne luyfterd na mijn Min.

Maar 't Was om niet wat Phœbus riep,
 Want Daphne vlood van hem zo snel als zy kon
 Waarom hy ook zo fchigtig liep,
 Dát hy haar in 't loopen op 't laafte verwon
 Penenus! Penenus! Phœbus beftormt my
 Helpt my, ô Vader! riep Daphne verzaagt,
 Kuysche Diana kom bid ik vervormt gy
 Straks deze Schoonheyd, verhoord dog uw
 Maagd,

Want ik wil sterven eer,
 Hy zou verwerven meer,
 Dood! gy zijt mijn zeer wellekoom;
 Daar mede wierd Daphne vervormt in een
 Boom.

De droeve Phœbus bleek van rouw,
 Omhelsde met traanen de lieve Lauwrier,
 En zey, ô Boom! beeld van mijn Vrouw!
 Blijft altijd groen en een Vyandin van Vyer,
 Sparteld en klaterd wanneer men u Bladeren
 Werpt in het Vyer, doet als Daphne deed
 Doen haar het Vyer van Min kwam nad'ren,
 Streyd dan, als Daphne my wederstreed,
 Leerd hier ô Maagden door!
 Als men u jaagt, het oor
 Nimmermeer te buygen naar geyle lust:
 En daar op heeft Phœbus den Boom eens gekust.

Van Rozemond.

Voys: *Tranquille Cœur.*

DAAR Rozemond, daar is een Roos,
 De waardste van de Lente-bloemen,
 Hoewel ik, voor haar glans, verkoos
 De Roosjes waardiger te roemen,
 Die met een friffer geur, en schoonder glans
 belaan,
 Op beyd' uw kaakjes staan,

Dat

Dat zijn de Roosjes, Engelin,
 Die Minnaars sterven doen, of leven,
 Om dat gebloemt heb ik vol Min,
 Mijn Hart in uw gebied gegeven,
 Bchaagt dees Roos uw oog? sta my 'er weer
 een toe,
 Die zulk een Offer doe.

't Zou om gunst zijn, waardste schat,
 En 't zal u Hartje niet bezwaaren,
 Het waardste Roosje boven dat
 Diend af-geplukt, of strooy zijn Blaaren.
 Uw Roozengard zal (laat g'er nu) en dan een
 gaan,
 Hier na te schooner staan.

Vryers-Lied.

Stem: *Wat mag Goossen nu, &c.*

VRyers wild gy gaan uyt vryen,
 Zet u pols niet al te veer
 G'lijk by g'lijk dat kan bedyen,
 Dan zo krijgt gy lof en eer:
 Mind geen Maaget trots en teer,
 Daar gy staag moet hoopen
 En op 't lest, Met de rest
 Ongetroost moet loopen.

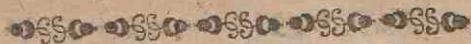
Blaauwe Scheenen zijn de zanden
 Daar een Scheepje op verzeyld,
 Voor de Klippen voor de Stranden
 Is hier nodig dat men peyld,

Zo een Vryer eenmaal feyld,
 't Geeft terftond een lyen,
 Menig Man, Hoord het an,
 Met een zoet verblyen.

Yder zal u smadig kwellen,
 Vriend u Liefje was te Rijk:
 Let hier op gy Jong-gezellen,
 Best te minnen zijns gelijk,
 Ziet gy van de Min geen blijk,
 Trooft'loos zult gy dwalen,
 Yder zal, 't Ongeval
 Tot u leed op halen.

Als een Springer niet wil giffen
 Maar gaat los en onbedagt;
 't Is een regel 't kan niet miffen,
 Of oomkool raakt in de Gragt,
 't Komt hem aan heel onverwagt,
 Mits hy niet wou peylen,
 Maar hy ziet, Met verdriet,
 Naderhand zijn feylen.

Schuwt voorzigtig deze plagen,
 Menig gaat 'er druypen heen,
 Schoon zy witte Kousjes dragen,
 Onder fchnyld een blaauwe Scheen,
 Als men ftiltjes zo ik meen
 Peylen mogt de gronden,
 'k Wed haar Hert, Van de fmert,
 Wierden vol gevonden.

ZANG aan A M A R I L.

Stem : *Zie de Roosjes nu eens bloozen;*

A Maril mijn lust, en leven,
 Zie eens hoe mijn kweynend Hart
 In zijn smart, *bis*

Voor u wreedheyd sचेynd te beven,
 Daar ik, om uw lief gelaat,
 Al de Meysjes,
 Al de Meysjes hier verlaat.

Zo mijn dienst u kan bekooren,
 En mijn Zang, van u geagt,
 Dag en Nagt, *bis*

Streelen mag u jeugdige ooren,
 Zo jaag ook, door uw Min,
 Al de Meysjes,
 Al de Meysjes uyt mijn zin.

Schoonheyd kan ligt doen blaken,
 Maar mijn Hart hou zig met een,
 Ook te vreen, *bis*

Wild gy dus mijn wens volmaken,
 Houd 't heele van mijn smert,
 Al de Meysjes,
 Al de Meysjes uyt mijn Hert.

Een Minnaars Lied.

Stem: *Daar wierd van Adam een Rib, etc.*

NEen, neen gy zult de liefde niet ont-
vlugten,

Hoe ver gy met u kiel zweeft over Zee,

Afwezendheid verdrijft geen Minne-zugten

Gy voerd waar dat gy streeft, u vyand mee *bis*

Wanneer het Minziek-hert

Die smert heeft ingezogen,

Dan is de Minne-smert

Vergeefs ontvlogen. *bis*

Een hart ontvlugt bekommert voor zijn leven,

Een pijl hem van de Jager in het Woud (ven:

Met wiffen schoot door Ribb' en Spier gedre-

Maar op zijn vlugt is zelfs zijn val gebouwd *bis*

Want waar het heenen vlied,

Het draagt zijn vyand mede

Daar liefde 't Hart doorschiet,

Daar is rust nog vrede. *bis*

Vergeefs is het dan zo ver van hier getoge,

Toe u de Min die wonde dreef in 't Hert,

Trok hy zijn pijl uyt Amarilles oogen.

En gaf aan haar de Balzem voor u smert *bis*

Waar vield gy dan; laat af

Wild gy geholpen wezen?

Zy, die dees Woud u gaf

Kanze ook genezen,

Mopsis Gezang.

Stem: *Lieve Dogters, &c.*

L*ieve Mopsis wilje sterven,
Maakt dog eerst uw Testament,
Van waar komt ons deze drent,
Flus wou dy dyn Mast gaan kerven,
Vielje t'zamen buyten boord,
Waarje dan niet haast versmoord.*

*Waar hebftu my hooren kermen,
Hier voor Amarilles Deur,
Dat is maar een Vryers leur.
Doenje als een Bey ging zwerfen,
Dat was al na Vryers stijl
Dus te met en zo by wijl.*

*Deedje dat niet vol van meenen,
Doenje wrong uw Handen by?
Of ik u daar neen op zy?
Zo benje met al u steenen
Maar een wyl Vrouw Venus-kind
Die de huyk hangt na de wind.*

*Zoud' elk Vryer liefde leggen,
Op elk Vryfter die hy vrijd;
Men hoeft ook verdrijf van tijd,
Ik zal't Amarillos zeggen,
En de Vryfters van dit Land,
Dat je bend zo frayen Kwand,*

*Princessen dees Minne-kryters ,
 Laatze loopen agtze niet ,
 Zo gy hier aan Mopsus ziet ,
 Zy zijn meest al Eer-verwyters ,
 Mal is hy die hem verlaat ,
 Op een Vryers schoone praat .*

Van 't Huwelyk.

Stem : *Schoonste Nymph.*

WEl heeft Salomon gezeyd ,
 Ydelheyd ,
 Ydelheyd zijn alle dingen ,
 Zijn dan alle dingen niet ,
 Dan verdriet ,
 Wat kan eenzaamheyd voort brengen .
 Wat is dog den Mensch alleen ?
 In 't gemeen ,
 Wat is dog den Mensch alleen ,
 Die dikwils hier met geklag
 Nacht en Dag
 Word gezogt met veel geweent .
 Dit slegts vreemde oogen ziet
 Vrienden niet
 Heeft geen Kinderen nog Neven ;
 Nog met geen vriend'lijk gemoed
 Word gegroet ,
 Onzoet is des Menschen leven .

Laat

Laat hem werken vroeg en laat,
't Helpt nog baat,

Om het hoopjen te vermeerren;
Wat hy wind, of wat hy doet,
Spaard of wroet,
Wie zal 't overschot verteeren?

't Is wel beter met zijn tweeen,
Dan alleen,
Om de last te helpen dregen,
Want dat op twee Schyven gleyd,
Beter vleyd,
Dan dat eene doet bewegen.

Is 't dat een van beyden valt;
d'Ander zal 't
Trouw'lijk zoeken te beletten;
Komt d'een in, en d'ander mee;
Elk is ree
Om terstond een Stoel te zetten.

Een is overwonnen haast
En verbaast,
Een alleen komt haast te sneven;
Twee-dik Snoer van Hennip of Vlas;
Breekt niet ras,
Enkeld zal 't hem haast begeven.

Twee in Egt te zaam gepaard,
En vergaard,
Konnen malkanderen verwormen,
Die alleen is en word oud
's Winters koud,
Dikmaal zeyd hy, ey och ermen.

Wat den Prediker hier leerd,
 Practizeerd,
 't Is een goe leer, zo ik meene,
 Want Godt zelf sprak in voorspoed
 't Is niet goed,
 Dat den Menschē zy alleene.

O U D G R A T I E - L I E D .

NU laat ons allegaar dankbaar zijn :
 Ons Heer, ons Godt, ons Vader,
 Die ons alhier van Brood, en Wijn,
 Verzaad heeft allegader,
 Van Vlees, van Vis, van ander Spijs;
 Bereyd op zo menigerhande wijs,
 Bemind hem in dit leven,
 Hy zal u niet begeben.

Den Zoone Godts gebenedeyd,
 Die willen wy mede loven,
 Die ons van zonden heeft bevreyd,
 Toen wy waaren verschoven,
 Die ons zo minlijk heeft verzaad,
 In der nood hem niet afgaat,
 Op hem zet uw betrouwen,
 't En zal u niet berouwen.

Zo danken wy ook den Heyl'gen Geest
 Van zijnder visitatie,
 Want had hy by ons niet geweest,
 Ons vreugd was tribulatie,

Hy is ons Trooster in verdriet,
Zonder hem vermogen wy niet,
Wild hem uw Hert bereyden;
Hy zal niet van u scheidten.

Zo danken wy onze lieve Bruyd
Dat zy by ons wil blyven,
En drinken dit Bekerke nog eens uyt,
De Heer die wil 't al op my schryven,
Den boog mag niet gespannen staan.
Ik hoop het zal ons wel vergaan,
't Is nu geen tijd van scheidten,
Wy willen ons gaan vermayden.

Ons Vrienden willen wy danken zeer,
Die 't al hebben doen koken,
Zy hebben zo wel bewaard haar eer,
Want ons heeft niet ontbroken,
Zo bidden wy dit Gezelschap zoet,
Vrolijk te wezen met herten vroed,
Dat wy hier zijn gekomen,
Dat werd in dank genomen.

Zo willen wy ook vergeten niet
Die van hier zijn gescheyden,
Datze den Heer uyt alle verdriet
In zijn Rijk wil geleyden,
Zo als wy doen zal ons geschien,
Wanneer wy uyt dit leven zien,
Daarom zo wild na dezen
Wel doen en vrolijk wezen.

Liefde-Zang.

Stem : *Is de Liefde zoet lyden.*

WEkt liefde in ons leve een kittelig zoet
 Wat haat men haar pynen , wat schouwt
 men haar gloed !

Haar smert is aanminnig , haar handel vol lust ,
 Haar onrust verwind , al't vermaak van de rust ,
 Laatze eenzaam gaan dwalen , die liefde ver-
 smaant ,

Voor al's Werelds-goed , staat het Minnen my
 aan.

Mijn liefde blaast Kloris stilzwygentheyd in :
 Wanneer ik haar Handjes kom drukke vol Min:
 Wat ben ik gelukkig , als zy my betoond
 Hoe 't Vuur van mijn brand ook haar boezem
 bewoond !

Bedekt zy haar vlam , wat beschroomt voor
 haar eer ,

De oogjes vol zoetigheen ontdekkenze weer.

De liefde te smooren is dubbele pijn ,
 Geen Godheyd gewoon is gevangen te zijn.
 't Is ydel , mijn Kloris , uw tijd dan gespild ,
 Want schoonje zijn schuyelhoek al verbergen
 wild ,

Hy woond in uwe oogjes , daar plant hy de Min
 Daar leeft hy , daar zweeft hy , onsterffelijk in.

Ik

Ik buyg me dan neder: verliest op de lust
 Waar mede ik vol gloed in uw lieve Arme rust
 U Schoonheyd, al zwijgje, t'afkerig van zin,
 Die leerd ons van zelf de kragten der Min,
 't Leeft alles door liefde in de Lugt, en op Aard,
 Wie 't Minnen versmaad, is het leven onwaard.
 'k Haat Vorsten hun glori, daar 't alles voor
 beeft,

Als ik het vermaak heb, dat Kloris my geeft,
 Die schoone t'omhelzen in 't welige Groen
 Met lusjes, en kusjes mijn vlammen te voen;
 die vryheyd te smaken van 't Hof ongestoord
 Is 't geen daar de Min my alleen me bekoord.

— — — — —
 Lied van Kloris.

Stem: *Tranquille Cœur.*

MEn wil dat ik uw byzijn zal
 Reminde Kloris, heel verlaaten;
 Maar neen, nog storm, nog ongeval,
 Doet my oyt uw' Schoonheyd haaten,
 Geen neyd hoe fel, of hoe verwoed van Hart
 en Hoofd, *bis*
 Die my uw liefde ontroofd.

Neen schoone uw aangenaam gezicht,
 Heeft my de Ziel te fel ontfteeken,
 Dat lief en hart betoverd ligt,
 Houd my voor de haar' onbezweken,
 Geen neyd, hoe fel, of hoe verwoed van Hart
 en Hoofd, *bis*
 Die my uw liefde ontroofd.

E

DRON:

De DRONKEN-BOER.

Zie, zie, hoe men kaikt,
 Dat ik nou wat vrolijk bin;
 Wel het geet men na men zin,
 Ofje luy hier om al ziet en praikt.
 Heer! 't Volkje schaint wel viesjes,
 Ja en wel wonder kiesjes,
 Om dat ik nou iens men Flasje leeg:
 En daar ait altemetsjes haelen gee ien brave
 veeg.

Schaemjou asje drinkt,
 Jy Juffrouwen en Sinjeurs,
 Wat maek jy luy niet wel geurs,
 Alsje luytjes ok iens drinkt en klinkt,
 Hey! doenen 't grote Heeren:
 Lact ons de Keel dan smeeren,
 Wel ik wil niet lopen om een hoek,
 Want kaik, ik draeg men Flesje altijd baimen
 men Broek.

 Bruylofts-Lied.

Stem: *Als Boxvoetje, &c.*

Vermaakelik Maagden lustig gaat voort
 Aan 'tzingen, Aan 'tspringen Gelijk 't
 hoord,

Hy wakker, schepmoed,

Zijt vrolijk en zoet,

Of schorter nog iets zo spreekt maar een
 woord.

Zie daar, dat 's u voor, nu volledig ons na;

Wy willen, Aan 'tschillen, Hy lustig za! za!

De Bas en Veel,

De Fluyt en de Keel,

't Is elk zijn best, gun niemand gena.

De Bruyd'gom heeft nu dog, de moeyte ge-
 daan,

Wy Vryers, Wy Stryers, Wy moeten 'er
 aan,

En hoord men eens neen,

't Is straks: och! mijn Scheen,

Op kreuple Beenen is 't kwalijk te gaan.

Maar Juffers al zijn wy zoms dapper in ly

Met grauwjes, En blauwtjes, Gy zijt niet
 heel vry:

Want die gy wel zoud,

Is dikmaals te koud

Dies steekje vol hartzeer al houwje je bly.

Ja gy draagt al veeltijds het lastigste pak;
 Dan steenje, Dan weenje, Dan benje heel
 zwak,

Want steekje vol brand,
 Het klagen is schand,
 Een Jonkman is 't eer, dies vind hy gemak.

Maar Juffertjes, zeper, ik weetje nog raad;
 Verzoekje, Een Broekje, Bewijs met de daad,
 Dat hy u behaagt,
 Zeg ja, als hy 't vraagd
 Zo vindje het Kluwen ten eynde de Draad.

Och! 'tHuwelijks-bedde geeft Zuykerde-wijn,
 Daar stoeyd me, Daar knoeyd me, Daar trek
 men een lijn,
 Een Nagt in de trouw,
 Is vraag dat een Vrouw
 Veel beter dan Duyzend alleenig te zijn.

Een Ander.

Stem: *O Heylig zalig Bethlehemo.*

VRouwBruyd, VrouwBruyd zit op en waakt
 Daar schorten nog maar weynig uuren
 Het eynde van u Bruydschap naakt,
 Uw t'zamen-komst moet lange duuren,

Gy treed dan in het groote Gild,
 Die Fuyk, daar zo veel na verlangen;
 Daar menig Kwart te los, te wild,
 En onbedagt in word gevangen.

Daar menig Maagd in word gedomt:
 Of om wat mooy's haar in laat koopen:
 Maar als zy tot haar zelve komt,
 Wel wenschen zoud om weg te loopen.

Wy hoopen van u beter aard,
 En wenschen dat gy met u beyden,
 Zo wel vernoegt in liefd' vergaard,
 Niet wenzen zult om oyt te scheidn.

Bedroeft en bang is d'Egte staat,
 Wanneer twee-spaltigheyd van zinnen;
 By 't Jonge Paar zig vinden laat,
 Want daar is steeds een kwel van binnen.

Onthoud u van veel woorden-strijd,
 En wagt u van het eerste kyven:
 Ontmoet u kwaad: verdraagt en lijd,
 Zo zal u Staat gezegend blyven.

Houd steeds op dien een wakker oog,
 Die uyt het kwaad weet goed te werken,
 Vrees hem, en hy zal van om hoog,
 U alzins door zijn Geest versterken.

ô Groote Godt! ô Hemel-heer!
 't Is aan uw gunst alleen gelegen,
 Begunstigt dan van boven neer,
 Dit lieve Paar met uwen zegen.

R A T E L A A R S - L I E D .

Stem : De Mey die komt 'er ons by.

BEwaartje Vuur en Keerze wel,
 De Klok het Tien, laat zien,
 Tien het de Klok,
 Wat isser menig Jong-gezel,
 Die lustig held na het zoete jok,
 Dit ziet de Ratel-wagt,
 Zo menigmaal by Nagt,
 Als alle de Sterren verschoven staan,
 Dan komt 'er in 't donker,
 Zo menigen pronker,
 Getreden aan.

Ellef uuren, Ellef, Ellef,
 De Klok het Ellefuuren houd, aanhoord,
 Wie leyd 'er nu zo van zijn zelf,
 Die niet zou weeten dat hy niet behoord
 By Bacchus koele Wijn,
 De vrolijkste te zijn,
 En by de vangst van vlugge Diaan,
 Die om ons te laven:
 Met Ceres haar gaven,
 Voor Venus staan,

Ey

Ey luysterd na mijn woord, en hoord,
 Ik heb de Klok strak Twaalfhooren slaan,
 Een yder doet dat hem behoord,
 Gespeelen wild met vreugde voor ons gaan
 Nadien wy zijn gevoed,
 Vol op in overvloed,
 Met Ceres haar gaven, en Bacchus-dronk,
 Van 't Wild-gebraan,
 En wat nog Diaan
 Ter Tafelen schonk.

Nog roept de Ratel-wagt, by Nagt,
 De Klok het Ien, laat zien, Een het d'Klok?
 Is 't nu niet lang genoeg gewagt?
 t'Za lustig aan de rey van 't zoete Jok,
 Wijkt hy men ginder heen,
 De Bruyd brengt na beneen,
 En met zijn troost te bedde geleyd,
 Om daar te verrigten,
 Haar Minne-pligten,
 En zoetigheyd.

Twee uren het de Klok, loopt Kok,
 De Klok het twee, Gespeeltjes, repje ras,
 Stopt al uw prullen in een hoek,
 En brengt den Bruyd'gom daar hy garen was
 By zijn beminde Bruyd,
 Hem in de Zaale sluyt,
 Daar deze zoetertjes met haar twee,
 Haar brand zullen blussen,
 Met woelen en kussen,
 De Klok het twee.

Nu roept de Waaker wederom,
 De Klok het Dry, zeer bly, De Klok het Dry
 Twee Speel-noots met den Bruydegom,
 De Bruyd met twee Gespeeltjes aan haar zy
 Dat is 'er net drie Paar,
 Sliепенze by malkaar.
 Maar holla mijn zinnen houd binnen dien aap
 En offert uw Kusjes
 Met vrolijke lusjes;
 Rijft uyt den slaap.

*Den Dag die naakt Vreest altijd God
 Houd zijn Gebod, Vier het de Klok.*

PAAP MAARTENS-ZANG.

Stem: Lieve Dogters vol, &c.

Vreugde, vreugde, ja wel vreugde?
 Spek en Boter tot de boom,
 Wijn en Zuyker in de Room,
 Roept en denkt meest al de Jeugde,
 Maar Paap Maartens-zang bekend
 Roept al arremoed in 't end.

't Zy hoe vredig hier te zamen,
 Of hoe vreugdig hier vergaard,
 En hoe wel na wens gepaard
 Dat ja yder een zeyd amen.
 Als het Luk-rad eensjes wend,
 Zo is 't al arremoed in 't end.

Trouw-

Trouwje een Ryke j'hebt te vrezen,
 (Schoon gy haar hebt lief en waard,)
 Voor haar trotze en fier en aard,
 Zy zal willen Meester wezen:
 Zo je na haar pijp niet zinkt,
 't Is van 't haare dat 'er klinkt.

Trouwje daar niet is ten besten,
 Vrouw en Vrienden moet gy voen,
 Nog en kond gy niet voldoen,
 Van den eersten tot den lesten
 Moet gy sloven armen bloed,
 Is dat dan geen arremoed?

Trouwje 'er een die schoon van leden,
 Schoon van Wezen en op 't oog,
 Schoone Vrouwen zien wat hoog,
 Schoone Vrouwen trots van zeden,
 Schoone Vrouwen trots of geyl,
 Schoone Karssen draagt men veyl.

Gaat gy dan een lelyke trouwen
 Of een kleyn of spytig dier,
 & Dan is 't een Helle schier
 Al't Geslagte moet gy houwen
 Gy verliest meer aan het Kind
 Als gy aan de Moeder wind.

Huwelyks-Lied.

Stem : *t' Za Trompen en Trompetten.*

DAar twee Geliefde trouwen,
 Met weer-zyds Vrienden raad,
 Daar mag by 't Bruyloft-houwen,
 Wel zijn een bly gelaad,
 Georeloofde vreugd:
 Past Ouderdom en Jeugd
 Waar by 't Paaren, Ons veel Jaaren
 Lang dan heugd.

Van daag verknogte Zielen,
 Uw Trouw is nu volbragt,
 Wat staat u op de hielen,
 Een zorg voor 't Na geslagt?
 Want 't Aardrijk moet bestaan;
 Door komen, en door gaan,
 Wie kan 't paaren, Frisse Jaaren
 Dan ontraan.

Zeg Bruydje: dèe 't mijn Moeder;
 Wat schort my meer als haar?
 Ik kruyp mee, om dat voeder,
 Wat digjes by mijn Kaar,
 En krijg ik dan aan 't been
 Een blok, k bent niet alleen,
 'k Zing doudyntje, Lieve Kyntje,
 Als zy deen,

Geluk dan Nieuw-getrouwde,
 Draagt t'zamen zuur en zoet:
 Laat liefde noyt verkoude,
 Zo daald steeds 't Hemel-goed
 Veel Jaaren, uyt en in,
 Op u en u gezin:
 Laat Godts vreezen, By u wezen
 't Grootst gewin.

BRUYLOFTS-LIED.

Stem: Van de Boer uyt Vlaander-land.

DAt is zo moy, de Bruyd te zijn,
 De Bruydegom zonder falen,
 Maar hier is het Wieg-toutje fijn,
 Wild daar zoetjes aan halen,
 Wieg zoetjes met u beyen.
 Jou Kind zal niet schreyen:
 Dit lieve Paar, Al binnen 't Jaar;
 Wens ik de Bruyd'gom Vaar.

Zo 't dan niet binnen 't Jaar en is
 Waar zou het dan aan schelen:
 Of Vader dan geen Man en is
 Of zou het aan Moeder telen?
 Ik zeg u met verkloeken,
 Gy moet het onderzoeken,
 Is Moer wat teer, Men vind'er meer,
 Maar komt zomtijds eens weer.

Een ander Jaar om dit getijd,
 Als u Kind is gebooren,
 En raak je dan jou kleur wat kwijd;
 Geeft de moet niet verlooren,
 Met Wiegen en met zingen
 Ons Kind in slaap te brengen,
 En wiegt aldus, En zingt al zus
 Hoe schreyd ons Kindje dus.

Als ons Kind dan niet zwygen wil
 Zo wil wat harder wiegen,
 Zus! zus! mijn kleyne Kindje zus
 Of kwellen u de Vliegen?
 Dan spreekt Vaar met benouwen
 Och Wif! komt dit van trouwen!
 Och lieve Man! Dat komt 'er van,
 Wat raad zo gaat ons an!

Och! wif dit spel mijn Broertje ziet
 Ik weet hy zou hem wagten,
 Maar ik en derf 't hem zeggen niet,
 Hy zou ook met mijn laghen:
 Want hy zou 't niet geloven,
 Hy mag 't zelf beproeven,
 Dat niemand ziet, Geiooft hy niet,
 Voor hy is in 't verdriet.

Maar Wif ik weet nog wel wat raad
 Wy zullen de Wieg wat rollen,
 Ja Morgen als den Dag op gaat,
 Zullen wy 't Kind kookken Bollen,
 En Papjen zondet sneven
 Zullen wy ons Kindje geven,

Jou raad is goed, Jou Pap is zoet,
Morgen is 't Kindje vroed.

Hier me zo is het Liedje uyt;
Luysterd toe zonder schroomen:
't Is voor den Bruydegom en Bruyd
En die hier zijn gekomen,
Als Moer zit by de Vuure,
Kom Vaar warm het zijn Luure,
De Pappot hier, Een Kan met Bier,
Hebben zy geen pleyzier.

V R Y A G I E.

MYn zoetje, ik moetje, dit op zijn Fries
Eens bringe, 't zijn dingen, van geen
verlies

Mijn zusjen, een kusjen, zo zagjes en week,
Dat smaakt als een Baars met Boter en Eek.

*Ons Lobben, door 't zobben, zijn uyt het fasol
Neen Pietje, dat gierje, my al te vol,
Weest statig, en matig, maakt geen getier,
Wat zoenen is dat, je breekt me schier.*

Dat smaakt me, dat raakt me, aan 's Her-
ten bloed.

Wat duyker, geen zuyker, en is zo zoet,
Mijn roosje, mijn troosje, van Honing-stof
Ey voel, mijn Polsje, dat slaat 'er of.

*Je kweltme, en speltme, nu wat op de mouw
 Wat kwakjes, maar strakjes, zo zal ik jou,
 Het Meysje, een reysje, noemen my vriend,
 Dat je met Hert en zinnen miend.*

ô Neenje, wat meenje, wel wat een fruyf
 Mijn Schaapje, mijn Aapje, mijn Uyltje, mijn
 Duyf,
 Mijn Liefje, mijn Diefje, mijn eele Boerin
 Dat ik een ander, als jou bemin.

*O Maatje! hoepraatie, beter als stom,
 Zie Gysje, en Lysje, die laghen'er om,
 Fou kallen, en mallen, dat hooren zy juyst,
 Nu griffelt dat Volkje in haar vuyst.*

Neen bekje, en trekje, dat geenzins an,
 Dog 't Vryen, kan lyen, geen derde Man,
 Dus laten, wy praten, in 't duyfter, dat 's puyk,
 Daar krijgt men reuzel, van in de Buyk.

Lied van Teuntje.

Stem: *Hansje snoe het, &c.*

HEer Aalt-buur, Wat avontuur?
 Denk Teun die heeft een Vryertje
 Is 't niet ontdieft, Zy is verliest,
 Op een wilde-wayig Snyertje.

Een

Een huppel-klink, Een ligte vink,
 Daar niet en is ten beste,
 En weetje niet, Hoe dat hy hiet,
 't Is puykjen aan de Vesten.

Wat magze doen, 't Is geen fatzoen
 Ja wel ik zeg jou Aaltje:
 Dat teere Wigt, Valt veel te ligt:
 Voor zulk een aardig staaltje.

't Is wel een lanst, Hy speeld en danst
 Ja alle nieuwe Wijsjes,
 Oft niet een kwak, Hy weetze strak:
 Dat hoorde ik laaft tot Tijsjes.

Waar op dat pas, 't Gezelschap was,
 Van al de Jonge Maatjes:
 Daar hy alleen, Het Gisje scheen,
 In klugjes en in praatjes.

De lange Teun, En Jaap en Zeun,
 Nog zeyden dat 's een Giesje,
 Ja zo ontdieft, Dat ik verliest,
 Hem Minnen moet, zeyd Niesje.

Die zoete sloof. Heeft goed geloof,
 Dat zy hem zal bekooren,
 Ô Lieve Heer! Komt morgen weer,
 Gy zult wat anders hooren.

BRUYLOFTS-ZANG.

Stemme: *Verheft u diep gezugt.*

GElijk een Rooze-knop,
De Kristalijne Drop,
Van koele Morge-dauw, op Zomer-tijd geniet
Zig opend als de Zon, daar op zijn straaltjes
schiet.

Zo is de zoete Min,
Van een verliefde zin,
De gunst van een Maagd is als een Morgendouw
De regte liefde voer en baard uyt liefde trouw.

O Bruyd! ô lieve Maagd,
Gy die de Kroone draagt,
Als zijnde Maagd en Bruyd, door liefdens zoe-
te wet,
Maar morgen Bruyd en Vrouw, op 't lieve
Bruylofts-bed.

O zoete lieve Min,
Wat hebt gy zoetheyd in;
Wat baard u zoetheyd vreugd, door wetten
van de trouw.

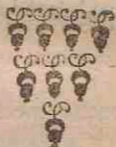
Ô Trouw! die door de Min, maakt van een
Maagt een Vrouw,

O Trouw'

O Trouw, die Zielen bind,
 O Ziel! die trouw'lijk mind,
 O Minne! die de Trouw en Minne-lust voldoet
 En door de Trouw geniet Mins alderzoetste
 zoet.

Hoe zalig is de lust,
 Die zulke Minne bluft,
 Hoe zalig is de Ziel die luste niet wil voen
 Als datze na Godts Wet de zoete Min voldoen?

O Twee! door liefden een,
 Den Hemel u verleen,
 Dat gy na uwe wens door pligten van de
 deugd
 U hoogste zaligheyd door Min betragten
 meugt.

HERO EN LEANDER.

IK zing Leanders liefde, en Herôs vaste
 trouw,
 Hun beyder vreugden, en beklagelijke rouw:
 Hoe dat zy eyndelijk een zelve lot verwerven:
 En als twee Martelaars der trouwe liefde ster-
 ven.
 Ô Min! die in dit Paar ontsteeken hebt uw
 Vier,
 Dat mijne hand reeds drijgt te zetten op't Pa-
 pier,
 Leen my een vlugge Pen uyt u sneeuw-witte
 Wieken,
 Terwijl mijn yver blaakt tot Digten in het
 krieken
 Des Dageraads, daar't Land alom vol vreugd,
 en lust,
 Van 't Min-ziek windeke gestreeld werd en
 gekust,
 Daar 't snel Gevogelte met lieflijk kwinke-
 leeren
 Mijn Geest van d'Aarde voerd ten Hemel, op
 hun Veeren.
 Aan 't eynde van Euroop, daar Hellepontes
 vloeyd,
 Ligt Sestos dicht aan Strand, daar zomteyds 't
 Water groeyd

En

En zuyst, en bruyft verwoed, als Eëols muy-
tenaaren

De Wolken dreygen, met het schuym der woe-
ste Baaren,

Hier was de woonplaats van Vrouw Hero, zy
alleen

Was van haar woonplaats ook de roem, en eef
met een.

Hier tegen over is in Azie gelegen

Abidos, dat ook eerst haar luyfter heeft ge-
kregen

Toen 't haar Leander kreeg, wienst Strand mee
vaak bezuurd,

Hoe 't omgeroerde Nat langs Berg en Rotzen
schuurd.

Te Sestos was 't nu tijd om Venus-feeft te hou-
wen:

Een Koninklyke pragt blonk uyt in Duyzend
Vrouwen,

In Mans en Kinderen, van allen oord vergaard

De Blom des Adeldoms op 't cierlijkst te
Paard,

Kwam van Abidos, en kleen Azie, om te
toonem,

Daar yder een dit Feeft op 't heerlijkst by wou
woonen;

De schoone Hero was van Venus Priesterin

Die Venus die dit Feeft om schoone Adonis
Min,

Nog Jaarlyks vieren dede om aan zija dood te
denken.

Want

Want haar voorgaande vreugd was door geen
tijd te krenken ;

Een vreugde die nog van den Minnaar werd
gesmaakt.

Wanneer gy in de gloed van haare vlammen
blaakt.

Maar Hero , buyten 't Feest , bleef meest op
haaren Tooren ,

En liet zig nimmer in Gezelschap zien nog
hooren ;

Om voor de Minne-neyd geruft te zijn bevreyd
Terwijl haar schoonheyd van de Just' ren wierd
beneyd

Zy kwam dan op het Feest met zulk een luyfter
treden ,

Als ofze met de Zon hadde op een Koets ge-
reden ,

't Scheen of Vrouw-Venus zelfs ter Tempel
was gedaald ,

Haar Rijk-gewrogte Kleed , daar Majesteyt in
straald .

Besloot het Lighaam , daar de schoonste voor
moest wijken :

Haar Hals en ryzig Hoofd stond met een glans
te prijken ,

Van flonkerend Gesteent dat door elkander
scheen ,

Of 't Vuur , en 't Water was gedommelt onder
een .

Haar dart'le vlegten , die los goldden als de
Baaren ,

Vertoonde om haar Nek een Zee van Goude
Haaren,

Getooyt met Rozen, vast gehegt met een Robijn
Haar Boezem puyde door een Sluyer van
Zatijn,

En zwoegde, en speelde vast bedekt voor 's
Minnaars oogen,

Al zachjes op en neer, door 't ademen be-
woogen,

De zuivere Paerlen om haar arme geschakeerd
Zig spiegelden in 't schoon haar van Natuur
vereerd:

De Deugd hield schildwagt op haar aangenaame
Koonen,

Die niet als Lely-melk, en Rooze-bloed ver-
tooncn:

Twee oogen daar de Min zo rijken gloed in
bragt.

Dat zy een ligten Dag voerde in een duyst're
Nagt.

Dus heerlijk in die staat verspreyde zy haar
lonken.

Dat al d'Jonglingschap van Min begon t'ont-
fonken.

Alle oogen schemerden op 't aanzien van dit
Beeld.

Daar alle aantreklijkheyd en zedigheyd in
speeld.

Leander die haar wel het aldersterkst beminde

Sprak: 't Is onmogelijk dat ik een schoonheyd
vinde,

Die by de minste trek van deze haalen mag,
 In 't zwenken van haar oog straald vriendschap
 en ontzag,
 Ik zou den Hemel voor deez' Godheyd laten
 vaaren,
 Indien zy haare gonst wouw met de mijne
 paaren,
 Dus twijffelmoedig zugt, en kermt hy, vol
 van smart,
 En voeld een Minne-gloed geslagen om zijn
 hart,
 Een gloed die hy verbaast had gretig ingezogen,
 En welde op na om hoog, en klaagde 't aan zijn
 ne oogen.
 Hy dan, dus fel geraakt; van die tijd af be-
 sloot
 Haar trouwe Weer-min te genieten, of de
 Dood
 Het Vuur dat zy ontfak vloog weer met gloei-
 jende Vonken,
 Van zijn gezigt in 't haare, en kaatste met de
 lonken,
 Die zy, ontfleeken, en geraakt van eyg
 vlam,
 Gevoelde mede, als hy, wat trek haar over
 kwam:
 Dan zagze eens over zy, waar in hy zig ver-
 heugde,
 Hy smolt op dit gezigt by na in zoete vreugde:
 Ja sneuveld, zo het scheen, aan een verliefd
 Dood,

En vleyd zig, dat zy hem niet t'eenemaal ver-
stoot.

Maar als d'alziende Zon, gepruykt met Goude
straalen,

Na 't eynde van zijn loop in Thetis schoot ging
dalen,

En 't Aardrijk met het floers (der Nagtwierd
overspreyd :)

Als al wat leven heeft zig tot de rust bereyd,

Rees d'Avond-ster uyt Zee, met heerlijk ge-
flonker,

En trouwe lijdsman voor Leander by den don-
ker:

Vrymoedig trad hy toen, verrukt door Minne-
brand,

Na zijn beminde Maagd, en kust haar schoone
Hand:

Die Hand, die 't zuyv're Albast en blanke
Sneeuw beschaamde.

Zy veynst haar heel verstoord als of 't hem niet
betaamde.

Schoorvoetend gaat zy voort, hy volgtze,
waarze treed,

En slaat zijn Handen met bedeesftheyd aan haar
Kleed,

Zy naderd midlerwijl den rijk vercierde Tem-
pel

Zo dra zy haaren voet zet op den eerste drem-
pel

Vervultze met een glans, 't verwelfzel al van
't portaal,

En voorts met Godlijk-vuur dat in de Binne-
zaal

Een Heylig Weer-licht gaf. Dus kwam zy vro-
lijk zweven

Al zagjes heen , en weer , als of haar voeten
dreven.

Indien Vrouw-venus haar gezien had op dit
Feeft;

Zy had gezworeen dat dit Venus was geweest
Hippomenes had noyt met Atalant geloopt ,
Had hy de minfte gunft van deze mogen
hoopen.

Leander port haar vast. Zy voegt haar aan een
zy ,

Hy volgt. Zy sprak; Wel waarom , zegtze
port gy my ,

o Vreemdeling! ga heen , ik ben met u bela-
den.

Wie heeft vermeetele , zo stout u derve raden ,
Dat gy een Priesterin dus ongeoorloft zoekt?

(Maar 't Hart bemind het geen de Tong om
d'eere vloekt,)

Zal die vrymoedigheyd , dat zweer ik , u be-
talen ,

Waar op Leander weer zijn adem scheen te
halen.

Want als de Juff'ren ('t is een gewoone konft)
Haar afkeer toonen , is men vaak naaft aan haar
gunft.

Dan moet blohartigheyd de Minnaar straks
verlaten ,

En houden fterker aan al dreygt men hem te
haten.

Het veynzen past de Vrouw, als een verkiefde
fmeekt; (spreekt,

Maar als de weder-min door 't oog de waarheyd

Komt alle veynzery gulhartig om te keeren,

Leander houd al aan met vlyen, fmeeken eeren,

En koefterd zijne Ziel met lieve lekkerny.

Terwijl hy, zugtend, zig voegde aan haare zy

Dus fprak hy: ô Godes! hoe wil het hem be-
hagen? (gen,

Die u standvaste deugd zal met zig heenen dra-

Die in de Morgen-ftond van uw ontlooken
Jeugd (vreugd,

Zig zelf verkwikken zal, en dobb'ren in die

Gelijk de Rozen, die bevogtigt door den Regen

De Zon toelaghen, om een vriendelijke zegen

Zo lang tot yder Blad door zijne ftraalen rijft,

En zy zien in 't Gezigt die haar de gunft bewijft:

Dat ook zo mijn Gebed mogt dringen door uw
ooren, (verhooren,

Tot 't harte: dat gy eens u Minnaars woud

ô Venus Priesterin! die Venus vlamme eerd,

Die Venus, die 't gebruik der zoetigheyd be-
geerd:

Die niet als paaren doet en Huwlijks-toortzen

branden: (handen,

Aan wie de kusjes zijn de plegtigfte offer-

Door wiens gekrulde Zoon mijn boezem is

geraakt (blaakt,

Die u om leffing fmeekt, terwijlze vinnig

ô Ve-

ô Venus Prieſterin ! gy kond alleen my geven ,
 Of door u haat mijn dood , of door uw gonſt
 mijn leven ,
 Gy ſtuurd het roer mijns Harts na blijdfchap of
 na druk : (luk.
 Hoe kleender uwe ſtraf , hoe grooter mijn ge-
 Terwijl gy , ô Godes ! alleenig my kond ge-
 ven ,
 Of door u haat mijn dood , of door u gonſt
 mijn leven ,
 Terwijl Leander haar dus klaagde zijne ſmart ,
 Sloop haar de weder-min al fluypende in het
 Hart ,
 En d'eerſte af-keurigheyd verkeerde in mede-
 dogen , oogen :
 Een bloosje rees 'er met de opflag van haar
 Die oogen daar de Min zijn zetel heeft ge-
 bouwt , (trouwt ,
 Die oogen daar de liefde , aan deugd in ſtaat ge-
 Die op heur wenken doen een Lent' van Bloe-
 men waſſen ,
 En nergens beter als aan Heros voorhoofd
 paſſen .
 Nu ſchikteze eens haar Kleed , als had 'er wat
 gelet ,
 Dan tradze eens agterwaards , en ſtond gelijk
 verzet ,
 Dit was een klaar beſcheyd in weer-min . Mit
 zo hoorde ,
 Hy deze reën van haar : Gy die mijn Hart be-
 koorde .

Door u begaafde Tong, wat Godheyd voerd
u hier?

Verdwaalde Jongeling, doof uyt u Minnevier:
Ik moet het schuwen, schoon het my al kon
behagen.

Gy zijt een vreemdeling: 'k mag u geen liefde
dragen

Mijn Ouders zouden noyt ons Huw'lijk willen
zien,

Zo dat de Kinder-pligt afkeerigheyd moet bien.
De schaamt'gebood dit, maar de liefde was 'er
tegen, (stegen,

Die haar zo wel in 't Ooge als 't Herte was ge-
Want gunde ik u mijn Min, 'k verminderde
mijn eer,

Der Maagden eerbaarheyd is al te bros, en teer.
Geschiede het ter sluyk 't zou noyt verborgen
blyven: (dryven

Want hoe behendig ook men vaak iets wil be-
In stilte, en eenzaamheyd, of naarheyd van de
Nagt, (gebragt,

't Word weder van den Dag de Waereld door
'k Speur iets behaagelijks in u doorlugtig we-
zen,

Wie zijt gy? zeg u Naam, en woonplaats zon-
der vrezen.

Ik ben die Hero, die voor Sestos eenzaam
woon, (Troon,

Een hooge Tooren is mijn Lusthof, en mijn
Het Water is mijn Land. Voor Vogelen en

Snaaren,

Hoor ik het bruyzen , en het brullen van de
Baaren

In zulk een zoet vermaak slijt ik mijn dagen
meest ,

'k Vertoon my Jaarlijks eens op Cithereas Feest:
Daar gy my nu uw liefde en vriendschap aan
komt bieden.

Die ik niet versmaden zouw , moest ikze niet
ontvlieden ,

Dus gaf zy te verstaan haar weder-liefde en
pligt , (zigt

En voords bedekte zy van schaamte haar ge-
Een Hart van Marmer zou door zulk een Beeld
bewegen (gen ,)

Leander , want de Min hem zelden liet verle-
Bedagt vast by zig zelf hoe hy verkrygen zouw
In 't heymelijk de vrugt van haar opregte
trouw ,

Hy sprak dus : om dit Feest van Venus by te
woonen (toonen ,

Kwam ik mijn zelve hier voor uw gezigt ver-
Leander ben ik , van Abidos straks geland.

Zo dra mijn oog u zag , gevoelde 't Hart een
brand ,

Die zonder weder-min het Lighaam zal doen
sterven : (werven

Of zo het van uw tong geen troost en mag ver-
't Is wellust die aan u Godin , maar denken mag ,

Gy bind die Harten , die gy aanziet met een lag :
En steekt by and'ren uyt , wie u ook komt te

vooren ,

Ge-

Gelijk een witte Roos in 't midden van den
Dooren

En sleept, waar zig uw voet veranderd van
haar stee (mee.

Mijn Harte niet alleen, maar duyzende Harten
Ik zal, krijg ik u gonst, indien gy 't wild
gelooven,

Noyt Zee-gevaar ontzien, maar 't woeste
Waterklooven,

En altijd moedig en uw's schoonheids nimmer
moe:

Met geven na mijn wens na uwen Tooren toe.

De Liefde zal my door 't gevaar der Zee ge-
leyden.

Abidos is zo ver van Sestos niet gescheyden,

Als maar u schoone Hand my met een Fakkell-
ligt,

Op dat geen duyfsteris belette mijn gezigt,

Dat zal het Baken zijn daar ik my na zal stieren,

Dat eene Ligje zal ontsieken duyzend Vieren

Die zullen mijn gemoed doen scheem'ren van
vermaak, (haakt

Daar ik met al mijn Ziel, verlangende na

Terstond op dit verhaal schein 't Harte haar te
breeken, (spreeken:

En hallef binnens-monds, begintze aldus te

Ga heene, ik Minne u weer, entegen dat gy
keerd,

Zal mijne liefde met uw komste zijn vermeed,

Ik zal een Fakkell-licht op mijnen Toorn zet-
ten,

Op dat geen donkert' u in 't zwemmen zal
beletten

Zy dan van wederzyde op deze wijste vreen,
Vervoegde hy zig voort na zijne Woonplaats
heen, (dynen,

En bleef tot weer de Nagt haar donkere Gor-
Voor Zee en Aarde schoof, tog Maan en Star-
ren fcheynen,

Die hy met zo veel glans van boven fchitt'ren
zag (Dag.

Gelijk de Goude Zon ftraald op een held're
't Onruftig Water fliep, en al de Winden zwee-
gen:

De Zee, fcheen 't, had een vloer van Spiegel-
glas gekreegen,

Gemarmerd met de glans van Starren, en van
Maan (gaan,

Leander, nu gereed om na zijn Lief te
Kon nauwlijks 't fakkelligt zien op de Tooren
fleeken,

Terwijl dat ligt te flauw by 't Maan-ligt door
koft breeken,

Hy word de flikkering nog eynd'lijk gewaar,
Leyd zijne Kleeding af, niet vrezende 't gvaar:

Zwemt op de Ligjes aan, die van den Too-
ren branden, (zijn handen,

Terwijl de Minne-brand door 't Water voerd
Hy riep: Ik zie het Ligt, mijn ligt is 't dat 'er
blaakt,

't Heeft op die Oever eerst my aan het Hart
geraakt,

En

En 't brand zo hevig onder 't zwemmen, en
het woelen,

Dat ik de kille kouw der Zee niet kan gevoelen.

Allenskens naderd hy met onvermoeyde vlijt.

Hoe nader hy genaakt, hoe moediger hy strijd,

Tot zy hem eyndelijk ziet: maar innerlijk
bewogen.

Hy reykt zijn Handen uyt na haar Ziel trek-
kende oogen,

Zy treed hem te gemoet met d'eerste Minne-
brand, (Land,

En vliegt hem om de Hals wanneer hy trad aan

En komt met lonkjes zijne arbeyd ruym beta-
len, (halen,

Wel waardig om van Goon zelfs over Zee te

Zy neemt een Linne-kleed dat haar de Voed-
fel gaf,

En droogt het Lighaam met haar poez'le
Handen af,

Zy flookt, en zalft het Lijf dat anders had be-
zweeken: (spreken:

Begind hem dus verliest en vriend'lijk aan te

My lieve Bruydegom zo moede en afgemat

Vertroost u met u Bruyd, my uytverkooren
schat?

Kom gaan wy Kamerwaard. Hy brande van
verlangen (gen,

Om zo veel kusjes, als hy lonkjes had ontfan-

En trad vrymoedig voord tot aan het Lede-
kand,

Bezwangerd (met een gloed van zuivre Minne-brand

Daar ging de Bruyloft aan : een dauw van zoete lusjes (kusjes.

Besproeyde Heros Mond, die throon der lieve
Hier was geen Zang nog Spel, nog Huwlijks-
toors dan 't ligt,

Dat zelf de Starre tart, van haar volmaakt
gezigt :

Nog geen Poeëten die door Minnelijke Zangen
De Bruylofts-ryen na hun toone doen verlaan-
gen.

De donk're Nagt verstrekte een toors voor 't
Huwelijk. (Muzijk.

De silte was voor 't oor het aangenaamst
Zy voelde beyde een gloed van Minne-vlam
genaaken.

Leander stond verbaast, en bevende onder 't
blaaken.

Die noyt gerepte Maagd kreeg blos op blos van
schaamt,

Die haar de Minnaar door zijn brand hadde
ingeaamt,

Zijn Ziel had met zijn Hart, was 't los ge-
weest gaan glippen,

Toen hy de Nectar zoog, van haar koraale
Lippen

Zijn spraak van kussen, en haar antwoord
was bereyd,

Terwijlze op eiken Kus wel twee-maal gaf
bescheyd

De

De Minne-goodjes , die de lust in d'Ad'ren
voeden ,

Vast juygten om deez' twee , en om haar
liefslijk woeden ,

En riepen om de koets : deez' Hero toond ge-
wis , is.

Dat zy de spiegel van de raad der schoonheyd
Zy zweefden onder een om 't uytterste af te
wagten ,

Dat my 't Papier verbied maar smelt in mijn
gedagten

De droeve Duyfternis , loeg blyde van ge-
neugt , (vreugd,

De Starren deelden zelfs in deze Bruylofts-
Tot dat 't gelukkige uur van wellust was ver-
streeken , (brecken,

Wanneer de Dageraad kwam door de Wolken
En blonde Aurora haar verliest gezigt ont-
bloot , (schoot.

Als zy de blyde Zon opwekt uyt Thetis
Terwijl de Goodjes met die vreugd ten He-
mel streven ,

Scheen 't ofze in hunne vlugt die met de Wie-
ken schreven ,

Daar op 't Gevogelten aaft , dat straks als dol
van Min , (in :

Een nieuwe lust , en jeugd stort tot de Wereld
En schoon het Venus is die 't Hart in Min doet
branden ,

Zy moest om deze vreugd nog zelyer water-
tanden

Nu zwom Leander weg met d'aankomst van
den Dag,

Die nog wel honderdmaal bedroeft te rugge zag:
Zy roept hem nog eens na, en wenst zijn leed
te lyen. ('t verblyen,

De droefheyd was zo groot, als de eerste maal
Verkroppende haar smart b hield een bly gelaad,
En stak zig weder in haar voorige gewaad,
En scheen voor yder een zo zuiver als voor
dezen, (vrezén,

Dus leefde zy een wyl hoewel met hoop en
Vermakende haar zelf in een verborgen lust,
Tot dat de Winden die vermoeyen van de rust.
Met hun slag-regenen, als dol en uytgebro-
ken, (stoken,

De Zee beroeren, en in die ook hem be-
Die noyt door trouwe Min de Golven had
ontzien,

Om hun verwoeden loop kloekmoedig 't
hoofd te bien.

ô Liefde gy ontziet! om na u wens te landen,
Nog 't barnen van de Zee, nog klip, nog dorre
Stranden.

Gy speeld behendig met het deffigste ver-
stand, (brand:

En eer 't uw luymen kend, zet gy het in de
Dat al de zinnen, door die hitte als aange-
blazen,

Het redere gemoed te heviger doet razen,
Zelfs Aarde, en Hemel mind, en niemand
kend zig vry

Voor zijne vryigheyd raakt in die flaverny,
 't Gedierte voeld die kragt, en kan zig niet
 bestieren.

't Leeft alles door de Min, Narcis en Violie-
 ren, (sterft,

Ontluyken op zijn komst. De Zonne-blomme
 Als zy het aangezichte der lieve Zonne derft:

Leander voeld dit meede, en prikkelende,
 schigten, (zwingten

Der liefde: dog hy wil eer sterreven als
 De Dood heeft egter het op hem nu toege-

leyd, ontzeyd,
 Want als de Winter had de Zomer d'Aarde

En 't Onweer zig verhief, dat Hemel-hoge
 Duynen.

Door 't loeyen van de Wind introkken hun-
 ne kruynen;

Waar door het Aardrijk scheen te barsten van
 een storm. (vorm:

Die alles dreygde fors te rukken uyt haar
 Wierd weer d'ong'lukkige Leander aangedre-

ven, (leven
 De Liefde en heeft zig niet ontzien zijn Jeugdig

Ten trots van Weer en Wind, te stellen in
 gevaar:

En klaagde het zijn Lief, maar 't klage viel
 hem zwaar:

Wie zou geloven dat Abidos my doet vre-
 zen:

Laat u Land zijn het mijne, of mijn Land 't
 uwen wezen.

Mijn Plaats behaagt aan u, als d'uwe aan my
 behaagt, (beklaagt,

Ach! waarom of de Wind mijn trouwe Min
 En komt de vlakke Zee met zulk een storm
 beroeren, (voeren.

Dat ik my zelf niet kan by mijn gedagten
 Gedagten wien geen storm nog Wind kan
 tegen-staan, (aan.

Hy blies 'er anders ligt al meê zijn kragt op
 ô Boreas! gedenk u eyge Minne-vlagen.

Wanneer 't Acteeze-vuur u was om 't hart ge-
 slagen,

Hoe zwaar, hoe bitter, hoe gevoelig was u
 pijn?

Als haare liefde u trof, en gy 'er af moest zijn,
 Ik voel die zelve smart. Bedaar', houd u te
 vreden, (bekleden,

Of laat een zagter Wind ditmaal uw plaats
 En my geleyde door het Water heen by Nagt
 Gy hebt mijn leven en mijn sterven in uw
 magt.

Mijn leyd-star wenkt my reeds toon u niet meer
 verbolgen, (volgen,

Ik zal geen licht om hoog van Titus stuurly
 En aan de killende as in uwe woonste barnt,

Ik heb een ander licht een helderer gestarnt,
 Dat my zo menigmaal trok door 't gevaar van
 sterven, (zwerven.

Of moet mijn hoop, altijd op Wind en Water
 Kom gy dan Koningin van Ciprus op my bée,
 En stilt d'oplopenheyd van Winden en van Zee

Op

Op u stel ik mijn hoop, ô Moeder van de
 liefde! (griefde:

Gy die in 't aldereerst dit Jeugdig hart door-

Gy weet dat mijne trouw de straf niet heeft
 verdiend,

't Verlaat my alles, 'k heb nog Weernog Wind
 te vriend.

Dus klaagde hy, zugtende, met nat bekreete
 wangen, (langen.

Verzeld met groote vrees en hoopeloos ver-

Maar als hy 't fakkel-licht weer van de Tooren
 ziet, driet,

Grijpt hy een weynig moed in dit benauwt ver-

En scheynd zijn Adem wat op dit gezigt te
 haalen, (straalen.

Diana roept hy ach! leend my uw heldere

Gy hebt Endimon, Godin, wel eer bemind,

En weet hoe waare Min de harten t'zamen
 bind.

Dus zukkelde hy voord. Het woeden van de
 Baaren

Begaf zig Hemel-hoog. Toen reezen hem zijn
 Haaren!

De schrik beving zijn Hert, en d'Armen wier-
 den loof,

En wie hy bad om hulp, 't bleef alles voor
 hem doof,

De toorts, daar nog zijn hoop alleen in was
 gelegen,

Ging uyt, door Donder, Wind en schrikke-
 lyke Regen:

Waar

Waar door het Water hem ten Neuze en Mon-
de in kwam,

En bluste met een stort die groote Minne-
vlam,

Dus wierd op eene tijd het ligt van hoop en
leven (geven

Te jammerlijk gedooft. Had hy zig niet be-
In zulk een lijfs-gavaar? zo was hy buyten
nood:

Of had de Zee hem wederkeerende gedood.

Zo had hy nog 't vermaak eens van zijn Lief
genooten:

Nu ligt zijn trouwe Min helaas om ver ge-
flooten,

Die eerst zo vierig in zijn Jeugdige oogen
blonk, (dronk.

En nu ach! ach! met hem te deerlijk ver-
Och Hero! 'k treur met u, ô droevigste aller
Vrouwen!

Gy zult u Minnaar niet, gelijk gy waande
aanschouwen.

Want als Aurora rees uyt Titons Ledikant,

En spreyde een versche geur, en glans, op 't
gantsche Land,

Daar Duyzend Verrewen de dunne Wolken
maalden,

Als of 'er Regenen van Goud op 't Aardrijk
daalden,

Verscheen de vlugge Faam, die vliegende
Bodin, (zin,

En snorde door de Lugt met een verbaasde
En

En blies met naare Toon , in Heroos stille
 rooren ,
 Een vrees met hoop vermengt , die indrong
 tot haar ooren.
 De Zee was toen goeds moeds , de Winden
 ingetoomd :
 Vrouw Hero twijff'lende in haar Kamer , ofze
 droomd ,
 Of slaapt , of waakt , ziet om , zwaarmoedig
 van gedagten ,
 Niet weetende , ofze dood , of levend zou ver-
 wagten
 Haar trouwen Minnaar , daarze om uyt zag
 t'aller stond ,
 Zy sloot weer 't Venster op , en ziet met oog
 en mond ,
 En met gedagten uyt , na 't Oosten dan na
 't Westen ,
 Tot zy haar Minnaar ziet , maar omgebragten
 lesten.
 Zy staat als radeloos , vermeesterd van ees
 smart , ('t Hart ,
 Die haar terwijlze leefd , de Dood al zend in
 Terstond begintze , als dol , de Nagelen te
 hegten
 In 't Hayr , en trekt , en scheurd , en plukt de
 goude Vlegten ,
 En vald aan 't schryen , zo erbarmelijk , en
 naar ,
 Dat Strand , en Zee , en Lugt , weergalmen
 van 't misbaar

De Winden schenen om deze droevige ongenugten,
 Als oorzaak zijner dood; van naberouw te zugten,
 Ach! roeptzy, 't Fakkel ligt, gereykt met deze Hand,
 Is d'oorzaak dat gy dus rampzalig zijt gestrand.
 'k Heb onbedagtzaam, ach! al t'onbedagtzaam 't leven
 Van u gewaagt, de schuld is my alleen te geven.
 Ha! wreede Dood, hadgy mijn Vroedvrouw tog geweest,
 Of die van mijn Beminde, ik zou dan dus bedeeft
 En troosteloos, helaas, zijn onheyl niet beklagen,
 Nu moet ik al die ramp met my ten grave dragen.
 Ô Droefheyd! bitterder dan oyt my blijdschap was!
 Ô Dood! daar elk voor schrikt, nu komt ge wel te pas
 Waar heen, waar heen mijn Ziel, tot ongeval geschapen?
 Ach! hadde ik eeuwig tot my laatste slaap geslapen!
 Of was Leander aan deze Oever noyt geland
 Zo had nog Wind, nog Zee zig tegens hem gekand.

Vlied,

Vlied, traanen en verspreyd mijn klagten door
de baaren,

Op dat den Vreemdeling, als hy komt her-
waards vaaren,

Mag hooren door 't geruys een jammerlijk
geween,

Dat hem ontroere en trefte, al was zijn Hart
van steen

Ik hadde een ander eynd mijn's levens te ver-
hoopen: (bekoopden,

Nu zal 't mijn misdaad ook weer met de dood
Waar door 'k my zelve voor mijn Lief ont-

schuldig maakt,

Ik vind' nu in de dood mijn aldergrootste
smaak,

De liefde zal ons t'zaam op eene weg geley-
den, (scheiden,

Hy wil niet dat of Dood of Leven ons zal
Ik volge u moedig na, dit troost mijn droeve

Min,

Dat ik door 't sneuvelen mijn lyden overwin.

Dus spreekende vliegt zy mistroostig en be-
doven (boven;

In brakke traanen, fluks den Tooren op naar
En ziet wel drie-werf neer na haaren Bruy-

degom, (klom:

Terwijl de bleeke Dood haar aangezigt be-
Want 't buytenste gelaat kost binnenste niet

verzwigen,

Door deze ontfeltenis geraakt haar Borst aan
't hygen;

Haar Hande slaatze weer verwoed in 't blonde
 Haar,
 Zy klom al hooger op , en sprak dus : Geen
 gevaar
 Van dolle Winden zal my immer tegen-
 streven,
 Dat ik my Leven niet de Dood zal overgeven.
 Vaar wel eenzaam plaats , vaar wel ô Gal-
 leryen, (lyen;
 Getuygen van mijn vreugd , en my verdrietig
 Vaar wel. Laat op u top een eenwig Teeken
 staan, (gaan,
 Van mijne Min , tot dat de Waereld zal ver-
 Nu kostze nauwelijks een enkel woord meer
 spreeken,
 Alleen vermogt een zugt haar lippen op te
 breeken,
 En staamlend sprakze , ik sterf , Mit sineetz'
 haar ruglings af,
 En maakt den Hemel een verwelfzel van
 haar Graf.
 Zy viel , gelijk een Star , zo 't scheynd , door
 het verschieten,
 ô Baren die by Daag mogt in uw schoot ge-
 nieten!
 De Starren van den Nagt , nu hebt gy in u
 schoot,
 Een Star , die 't Aardrijk van haar schoonste
 licht ontblood,
 Nu heeft u Water het volmaakste Beeld be-
 dolven,

En haar een Graf gemaakt van u verwoede
Golven.

Nu is de Liefde weer door alle Wolken heen,
Van waar zy d'eerste-maal af daalde hier be-
neen.

Wy zijn de liefde kwyt. Treurd Bloemen,
Velden, Boomen,

Schud uwe Hulzels af, treurd Wateren, en
Stroomen,

Loop over, en besproeyd de Beemden met
u Nat

Uw ailer Vader heeft in zijnen arm gevat.

Het alderedelst' Paar, dat d'Aarde oyt heeft
gedragen:

Treurd Winden om de drift van u verkeerde
vlagen:

Heeft nu de Dood by u haare agter-stal ge-
haald,

Gy hebtze rykelijk met deze twee betaald,

En gy: ô Tooren! lust, en pronk-prieel dier
schoenen,

Behoud een eeuwige eer en zult de Wereld
toonen,

Dat binnen uwe Muur de liefde heeft ge-
woond:

Die zo lang als gy staat uw kruynen houd ge-
kroond.

En gy, ontruffte Zee, doet uwe plassen bree-
ken,

En laatze al d'Aardklood om, tot een wee-
moedig teeken

Verkondigen dit stuk , dat zelfs de Naneef
 ziet ,
 Hoe dit rampzalig werk is in u schoot ge-
 schied.
 Hoewel dit trouwe Paar is uyt u Kolk verre-
 zen :
 En om verheerlijkt na hunne Dood te we-
 zen ,
 Zijze op genomen in den Hemel , alwaar
 ze aan
 Het blaauw-gewelfzel, vast voor heldere Starren
 staan :
 Die Ariadnes Kroon ; nog Perseus glans en
 wijken
 Wil zy van die tijd af , tot heden toe doen
 blijken
 Dat zy de Harten , vast verknogt door Ci-
 theree ,
 Nog daag lijks met hun Ligt weg wijzen over
 Zee.
 De dank die 't Minziek-hert aan deze twee
 moet toonen ,
 Is, op hun voorbeeld, Min met waare Deugd
 te kroonen.

E Y N D E.